Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►B

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) NR 639/2014

z dnia 11 marca 2014 r.

w sprawie uzupełnienia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 ustanawiającego przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz zmiany załącznika X do tego rozporządzenia

(Dz.U. L 181 z 20.6.2014, s. 1)

zmienione przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►M1	Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/1383 z dnia 28 maja 2015 r.	L 214	1	13.8.2015
►M2	Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/141 z dnia 30 listopada 2015 r.	L 28	2	4.2.2016

▼B

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) NR 639/2014

z dnia 11 marca 2014 r.

w sprawie uzupełnienia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 ustanawiającego przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz zmiany załącznika X do tego rozporządzenia

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 ([1]), w szczególności jego art. 4 ust. 3, art. 8 ust. 3, art. 9 ust. 5, art. 35 ust. 1, 2 i 3, art. 36 ust. 6, art. 39 ust. 3, art. 43 ust. 12, art. 44 ust. 5, art. 45 ust. 5 i 6, art. 46 ust. 9, art. 50 ust. 11, art. 52 ust. 9, art. 57 ust. 3, art. 58 ust. 5, art. 59 ust. 3, art. 67 ust. 1 i 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzeniem (UE) nr 1307/2013 uchylono i zastąpiono rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 ([2]). W rozporządzeniu (UE) nr 1307/2013 ustanowiono nowe ramy prawne obejmujące nowy system wsparcia bezpośredniego, w tym płatność podstawową dla rolników i dodatkowe systemy wsparcia. Upoważnia się w nim Komisję do przyjmowania aktów delegowanych i wykonawczych. Aby zapewnić sprawne funkcjonowanie systemów w nowych ramach prawnych, niektóre przepisy muszą zostać przyjęte w drodze takich aktów. W celu ograniczenia obciążenia administracyjnego przepisy te powinny być proste i łatwe do kontroli. Aktami tymi należy zastąpić przepisy ustanowione w rozporządzeniach Komisji (WE) nr 1120/2009 ([3]) i (WE) nr 1121/2009 ([4]).

(2) Konieczne jest uzupełnienie tych ram, w drodze niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do niektórych przepisów ogólnych, systemu płatności podstawowej, systemu jednolitej płatności obszarowej, płatności dla rolników przestrzegających praktyk rolniczych korzystnych dla klimatu i środowiska, płatności dla

([1]) Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 608.

([2]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. L 30 z 31.01.2009, s. 16).

([3]) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1120/2009 z dnia 29 października 2009 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania systemu płatności jednolitej przewidzianego w tytule III rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników (Dz.U. L 316 z 2.12.2009, s. 1).

([4]) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1121/2009 z dnia 29 października 2009 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 w odniesieniu do systemów wsparcia dla rolników, ustanowionych w jego tytułach IV i V (Dz.U. L 316 z 2.12.2009, s. 27).

▼B

młodych rolników rozpoczynających działalność rolniczą, dobrowolnego wsparcia związanego z produkcją, płatności specyficznej w odniesieniu do bawełny, a także w stosunku do powiadomień niezbędnych w związku z każdym systemem wsparcia.

(3) Aby zagwarantować, że dostosowania płatności bezpośrednich są prawidłowo stosowane w odniesieniu do dyscypliny finansowej, konieczne jest ustanowienie ogólnych zasad dotyczących kolejności obliczania takich zmniejszeń w stosunku do zmniejszeń na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 ([1]).

(4) Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ([2]) należy wyjaśnić, że państwa członkowskie, przyjmując środki służące wdrożeniu prawa Unii, powinny korzystać z przysługującego im zakresu uznania zgodnie z określonymi zasadami, w tym w szczególności z zasadą niedyskryminacji.

(5) W odniesieniu do wsparcia innego niż wsparcie związane z produkcją należy spełnić wymagania obowiązujące dla wsparcia dochodów niezwiązanego z wielkością produkcji w rozumieniu „skrzynki zielonej" Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego podczas Rundy Urugwajskiej wielostronnych negocjacji handlowych ([3]); zaś w odniesieniu do wsparcia związanego z produkcją należy spełnić wymagania obowiązujące w ramach „skrzynki niebieskiej" wymienionego porozumienia.

(6) Zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 „działalność rolnicza" nie wymaga produkcji, chowu ani uprawy produktów rolnych. Zamiast tego rolnicy mogą utrzymywać użytki rolne w stanie, dzięki któremu nadają się one do wypasu lub uprawy bez konieczności podejmowania działań przygotowawczych wykraczających poza zwykłe metody rolnicze i użycie zwykłego sprzętu rolniczego lub też, na użytkach rolnych utrzymujących się naturalnie w stanie nadającym się do wypasu lub uprawy, prowadzić określone działania minimalne. Ponieważ oba wyżej wspomniane rodzaje działalności wymagają pewnych działań ze strony rolnika, konieczne jest ustalenie ram unijnych, w obrębie których państwa członkowskie mają ustalić dodatkowe kryteria dotyczące tych rodzajów działalności.

(7) Ze względów środowiskowych definicja „trwałych użytków zielonych" w art. 4 ust. 1 lit. h) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 obejmuje również gatunki inne niż zielne, takie jak krzewy lub drzewa, nadające się do wypasu, pod warunkiem że zachowano przewagę traw i innych pastewnych roślin zielnych na odnośnych gruntach. Konieczne jest zatem określenie kryterium pozwalającego ustalić, w których przypadkach zachowano przewagę traw i innych pastewnych roślin zielnych.

(8) Wspomniana definicja „trwałych użytków zielonych" umożliwia państwom członkowskim uznanie za trwałe użytki zielone również gruntów nadających się do wypasu i stanowiących element utrwalonych praktyk lokalnych w przypadkach, gdy

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 549).

([2]) Zob. wyrok Trybunału z dnia 25 listopada 1986 r. w połączonych sprawach 201/85 i 202/85, Klensch, Rec. [1986], s. 3477, pkt 10.

([3]) Dz.U. L 336 z 23.12.1994, s. 22.

▼B

trawy i inne pastewne rośliny zielne tradycyjnie nie są roślinnością dominującą na obszarach wypasu. W tym celu konieczne jest ustanowienie kryteriów, na podstawie których można określić takie utrwalone praktyki lokalne.

(9) Zgodnie z art. 4 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 państwa członkowskie mogą uznać za trwałe użytki zielone grunty nadające się do wypasu i stanowiące element utrwalonych praktyk lokalnych w przypadkach, gdy trawy i inne pastewne rośliny zielne tradycyjnie nie są roślinnością dominującą na obszarach wypasu. Do takich trwałych użytków zielonych może mieć zastosowanie współczynnik zmniejszenia zgodnie z art. 32 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013. W celu zapewnienia proporcjonalnego stosowania tego przepisu należy przewidzieć możliwość rozróżniania poszczególnych kategorii obszarów, aby stosować różne współczynniki zmniejszenia do tychże kategorii.

(10) Artykuł 9 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 stanowi, że nie przyznaje się płatności bezpośrednich osobom fizycznym lub prawnym ani grupom osób fizycznych lub prawnych, których użytki rolne obejmują głównie obszary utrzymujące się naturalnie w stanie nadającym się do wypasu lub uprawy i które nie prowadzą na tych obszarach działań minimalnych określonych przez państwa członkowskie. W tym celu konieczne jest ustalenie, kiedy takie obszary należy uznawać za główną część gruntów rolnych rolnika. Należy także sprecyzować zakres zastosowania tego przepisu.

(11) Zgodnie z art. 9 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 podmioty objęte zakresem tak zwanego wykazu negatywnego należy uznać za rolników aktywnych zawodowo, jeżeli są one w stanie udowodnić, że spełniają jedno z kryteriów wymienionych w tym przepisie. W myśl jednego z tych kryteriów należy wykazać, że roczna kwota płatności bezpośrednich wynosi co najmniej 5 % całości przychodów uzyskanych z działalności pozarolniczej. Konieczne jest zatem ustanowienie przepisów dotyczących ustalania, czy przychody pochodzą z działalności rolniczej czy pozarolniczej.

(12) Ponadto należy ustanowić przepisy dotyczące sposobu określania rocznej kwoty płatności bezpośrednich dla celów art. 9 ust. 2 oraz, w stosownych przypadkach, art. 9 ust. 3, jak również dla celów art. 9 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, zgodnie z którym niektórzy rolnicy wyłączeni są z zakresu zastosowania art. 9 ust. 2 i 3 tego rozporządzenia. Aby zapewnić równe traktowanie rolników w Bułgarii, Chorwacji i Rumunii, gdzie następuje stopniowe dochodzenie do pełnych płatności, podstawę rocznej kwoty płatności bezpośrednich w tych państwach członkowskich powinny stanowić ostateczne kwoty, które mają być przyznawane na koniec procesu stopniowego dochodzenia do pełnych płatności.

(13) Zgodnie z art. 9 ust. 2 oraz, w stosownych przypadkach, art. 9 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 rolnicy mogą być wykluczeni ze wsparcia, jeżeli ich działalność rolnicza ma charakter marginalny bądź ich główna działalność gospodarcza lub przedmiot działalności nie polegają na prowadzeniu działalności rolniczej. W tym zakresie konieczne jest określenie pewnych kryteriów, przy jednoczesnym umożliwieniu państwom członkowskim ustanowienia kryteriów alternatywnych służących wskazaniu takich rodzajów działalności rolniczej, które mają jedynie charakter marginalny.

▼B

(14) W rozporządzeniu (UE) nr 1307/2013 przewiduje się kilka możliwości przydzielania rolnikom uprawnień do płatności. Ze względu na pewność prawa należy przewidzieć, że – w przypadku faktycznego lub przewidywanego dziedziczenia, lub przewidywanego dziedziczenia, które może zostać odwołane, połączenia lub podziału gospodarstwa rolnego – liczba i wartość uprawnień do płatności, które mają zostać otrzymane, są ustanawiane na tych samych warunkach co warunki, które miałyby zastosowanie do rolnika pierwotnie zarządzającego gospodarstwem. Ponadto konieczne jest ustanowienie przepisów regulujących sposób ustalania liczby uprawnień do płatności, które mają zostać przydzielone gospodarstwom powstałym w wyniku podziału, jeżeli gospodarstwa te położone są w państwach członkowskich stosujących art. 24 ust. 4 lub 5 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013. Ze względu na prawnie uzasadnione oczekiwania rolników zmiany statusu prawnego rolnika nie powinny mieć wpływu na liczbę lub wartość uprawnień do płatności, które rolnik może otrzymać, jeżeli rolnik ten nadal sprawuje kontrolę nad gospodarstwem pod względem zarządzania, korzyści i ryzyka finansowego.

(15) Ze względu na pewność prawa oraz aby zapewnić właściwe zarządzanie uprawnieniami do płatności, konieczne jest wyjaśnienie, że do celów przydzielania i aktywacji uprawnień do płatności należy uwzględniać wyłącznie te kwalifikujące się hektary, które są zatwierdzone zgodnie z art. 2 ust. 1 akapit drugi pkt 23 lit. a) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 640/2014 ([1]).

(16) Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ([2]) uprawnienia do płatności powinno się przydzielać osobie, która posiada uprawnienia decyzyjne, odnosi korzyści i ponosi ryzyko finansowe w odniesieniu do działalności rolniczej na gruntach, co do których wnioskuje się o taki przydział. Należy wyjaśnić, że zasada ta ma w szczególności zastosowanie, gdy kwalifikujący się hektar jest przedmiotem wniosku o przydział uprawnień do płatności ze strony więcej niż jednego rolnika.

(17) Zgodnie z art. 24 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 państwa członkowskie mogą zastosować współczynnik zmniejszenia w odniesieniu do określonych kwalifikujących się hektarów, na które składają się trwałe użytki zielone zlokalizowane w obszarach o trudnych warunkach klimatycznych, zwłaszcza z powodu wysokości nad poziomem morza i innych ograniczeń naturalnych. W celu zapewnienia proporcjonalnego stosowania tego przepisu należy ustanowić ramy dla stosowania takiego współczynnika zmniejszenia, w szczególności w odniesieniu do wartości granicznych takiego zmniejszenia.

(18) W art. 9 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 ustanawia się podstawową zasadę, że jedynie rolnicy aktywni zawodowo mogą otrzymywać płatności bezpośrednie. Ponadto w art. 24 ust. 9 wymienionego rozporządzenia zezwala się państwom członkowskim na

([1]) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 640/2014 z dnia 11 marca 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli oraz warunków odmowy lub wycofania płatności oraz do kar administracyjnych mających zastosowanie do płatności bezpośrednich, wsparcia rozwoju obszarów wiejskich oraz zasady wzajemnej zgodności (zob. s. 48 niniejszego Dziennika Urzędowego).

([2]) Zob. wyrok Trybunału z dnia 14 października 2010 r. w sprawie C-61/09, Landkreis Bad Dürkheim, [2010] Zb.Orz. I-09763, pkt 50 i nast.

▼B

ustalenie minimalnej wielkości przypadającej na gospodarstwo rolne dla celów przydziału uprawnień do płatności. Należy uwzględnić te przepisy również w kontekście ustalania wartości uprawnień do płatności.

(19) Jeżeli na podstawie art. 26 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 do ustalenia początkowej wartości jednostkowej uprawnień do płatności uwzględnia się wsparcie przyznane na rok kalendarzowy 2014, należy sprecyzować, że państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o nieuwzględnianiu wszystkich środków wymienionych w tym przepisie. Aby uniknąć nadmiernego karania rolników, w kwotach referencyjnych branych pod uwagę przy ustalaniu wartości uprawnień do płatności nie powinno się ujmować jakichkolwiek zmniejszeń lub wykluczeń ustanowionych na podstawie tytułu II rozdział 4 rozporządzenia (WE) nr 73/2009. Należy określić, w jaki sposób ma być uwzględniane to wsparcie, i ustanowić dalsze kryteria niezbędne po to, aby określone systemy, które mogą być brane pod uwagę, pozostawały niezwiązane z wielkością produkcji.

(20) Ponadto, do celów ustalenia początkowej wartości jednostkowej uprawnień do płatności, konieczne jest wyjaśnienie, że w art. 26 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 uprawnienia do płatności posiadane przez rolnika obejmują również te uprawnienia do płatności, które są dzierżawione innemu rolnikowi w dniu złożenia przez wydzierżawiającego wniosku za 2014 r.

(21) Aby umożliwić przewidywanie wsparcia dochodu rolników, należy określić termin, w którym państwa członkowskie muszą ustalić i przekazać rolnikom informację o ostatecznej wartości oraz liczbie uprawnień do płatności, w przypadku gdy rolnicy zostali poinformowani na podstawie danych tymczasowych.

(22) Dla celów art. 26 lub art. 40 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, jeżeli rolnik został dotknięty działaniem siły wyższej lub wystąpieniem nadzwyczajnych okoliczności w ciągu roku referencyjnego, o którym mowa w tych artykułach, należy ustanowić wartość uprawnień do płatności na podstawie ostatniego roku, którego nie dotyczyło działanie siły wyższej lub wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności. Aby zmniejszyć obciążenie administracyjne, należy jednak zezwolić państwom członkowskim na ustanowienie określonych progów odnoszących się do wpływu siły wyższej lub nadzwyczajnych okoliczności na wsparcie bezpośrednie otrzymane w danym roku referencyjnym.

(23) W odniesieniu do sprzedaży lub dzierżawy gospodarstwa lub jego części, które miały miejsce w okresie przed datą składania wniosków o przydział uprawnień w pierwszym roku stosowania systemu, należy przewidzieć, że państwa członkowskie mogą postanowić, że rolnicy – w drodze umowy – mogą przekazać uprawnienia do płatności, które mają zostać przydzielone, wraz z gospodarstwem lub jego częścią. Zgodnie z postanowieniami takiej umowy prywatnej uprawnienia do płatności należy przydzielić odpowiednio sprzedającemu lub wydzierżawiającemu i bezpośrednio przenieść odpowiednio na kupującego lub dzierżawcę, który w stosownych przypadkach odniesie korzyść polegającą na tym, że płatności, które odpowiednio sprzedający lub

▼B

wydzierżawiający otrzymał za 2014 r., lub wartość uprawnień, które sprzedający lub wydzierżawiający posiadał w 2014 r., o której mowa w art. 26 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, zostaną przyjęte jako punkt odniesienia dla początkowej wartości jednostkowej uprawnień do płatności. Ponadto należy wyjaśnić, że do takich przypadków przekazania nie ma zastosowania art. 34 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

(24) W odniesieniu do obliczania wartości jednostkowej uprawnień do płatności należy ustanowić jasne zasady dotyczące zaokrąglania liczb, możliwości podziału istniejących uprawnień do płatności w przypadku, gdy wielkość działki, która została zgłoszona lub przekazana wraz z uprawnieniami, wynosi jedynie ułamek hektara, oraz możliwości łączenia uprawnień i ułamków.

(25) Ze względu na pewność prawa należy ustalić termin na ustanowienie regionów, o których mowa w art. 34 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

(26) Należy ustanowić szczegółowe przepisy dotyczące zarządzania rezerwą krajową i regionalną.

(27) Konieczne jest ustanowienie kryteriów i maksymalnych udziałów procentowych dla celów stosowania art. 34 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, aby zapobiec sytuacji, w której zmniejszenie przewidziane w tym przepisie powoduje poważne przeszkody w przekazaniu uprawnień do płatności lub jego zakaz.

(28) Ze względu na pewność prawa należy wyjaśnić sposób ustalania kwoty, która może podlegać zwrotowi do rezerwy krajowej lub regionalnej na podstawie art. 28 lub art. 40 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 przy ustanawianiu uprawnień do płatności w pierwszym roku wdrażania systemu płatności podstawowej.

(29) W art. 30 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 przewidziano obowiązkowe i fakultatywne przypadki przydzielania uprawnień do płatności z rezerwy krajowej lub regionalnej. Należy ustanowić zasady obliczania liczby i wartości uprawnień do płatności, które mają zostać przydzielone w taki sposób, i zapewnić niepodważanie priorytetów ustanowionych w art. 30 ust. 6 tego rozporządzenia przez decyzje, które państwa członkowskie mogą podejmować zgodnie z art. 30 ust. 7 i ust. 10 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013. Podobnie stosowanie art. 30 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 powinno być spójne z art. 24 ust. 6 i 7 tegoż rozporządzenia i z zasadami dotyczącymi szczególnych trudności przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu. Aby zagwarantować, by system płatności podstawowej był niezwiązany z wielkością produkcji, obliczanie liczby i wartości uprawnień do płatności w ramach rezerwy krajowej lub regionalnej nie powinno opierać się na kryteriach sektorowych po terminie wyznaczonym przez państwo członkowskie zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1122/2009 ([1]) w odniesieniu do roku 2013 jako roku składania wniosków.

([1]) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1122/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 odnośnie do zasady wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli w ramach systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu oraz wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności w ramach systemu wsparcia ustanowionego dla sektora wina (Dz.U. L 316 z 2.12.2009, s. 65).

▼B

(30) Ze względu na pewność prawa oraz w celu zapewnienia równego traktowania rolników rozpoczynających działalność rolniczą należy wyjaśnić pojęcie „rolnicy rozpoczynający działalność rolniczą", o którym mowa w art. 30 ust. 11 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

(31) Jeżeli państwa członkowskie przydzielają uprawnienia do płatności na podstawie art. 30 ust. 7 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, wartość takich uprawnień należy obliczyć zgodnie z art. 25 lub art. 40 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

(32) W art. 24 ust. 3–7 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 zapewnia się państwom członkowskim szereg możliwości ograniczenia liczby uprawnień do płatności przydzielanych rolnikom. Niektórzy rolnicy mogą w związku z tym posiadać duży odsetek kwalifikujących się hektarów nieobjętych uprawnieniami do płatności, co może prowadzić do przypadków szczególnych trudności, ponieważ niektóre systemy wsparcia pomocnicze w stosunku do systemu płatności podstawowej – w szczególności płatności na rzecz praktyk rolniczych korzystnych dla klimatu i środowiska – są oparte na kwalifikujących się hektarach zgłoszonych w celu aktywacji uprawnień do płatności. Należy zatem wyjaśnić, że państwa członkowskie mają możliwość przydzielenia uprawnień do płatności z rezerwy krajowej lub regionalnej, jeżeli rolnik jest w znacznym stopniu dotknięty ograniczeniami, o których mowa w art. 24 ust. 3–7 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013. Ponieważ na niektórych obszarach nie mają zastosowania obowiązki w zakresie zazieleniania lub też wywiązanie się z tych obowiązków na takich obszarach pociąga za sobą jedynie ograniczone koszty, należy dodatkowo zezwolić państwom członkowskim na podjęcie decyzji o nieuwzględnianiu takich obszarów przy ustalaniu przypadków szczególnych trudności.

(33) Zgodnie z art. 21 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 wygasają uprawnienia do płatności danego rolnika (własne lub dzierżawione) przekraczające liczbę kwalifikujących się hektarów, którymi rolnik ten dysponuje. Ze względu na pewność prawa należy jasno określić kolejność wygaśnięcia tych uprawnień do płatności i ustalić dodatkowe zasady wykonawcze. Ponadto należy umożliwić państwom członkowskim uwzględnienie tego przepisu również w kontekście ustalania wartości uprawnień do płatności.

(34) Rozporządzenie (UE) nr 1307/2013 stanowi, że płatność podstawowa w niektórych państwach członkowskich może być realizowana w formie systemu jednolitej płatności obszarowej najpóźniej do roku 2020. Uwzględniając fakt, że jednolitą płatność obszarową na hektar oblicza się co roku, a kwalifikowalność do płatności podstawowej jest warunkiem wstępnym dostępu do większości innych systemów płatności bezpośrednich, a zatem jest nierozłącznie z nimi powiązana, konieczne jest wyjaśnienie, że do celów poszczególnych systemów należy uwzględniać tylko te kwalifikujące się hektary, które są zatwierdzone zgodnie z art. 2 ust. 1 akapit drugi pkt 23 lit. a) rozporządzenia delegowanego (UE) nr 640/2014.

(35) Państwo członkowskie, które stosuje system jednolitej płatności obszarowej i system płatności podstawowej, najpóźniej od dnia 1 stycznia 2018 r. może różnicować jednolitą płatność obszarową na hektar, biorąc pod uwagę niektóre płatności przyznane w roku kalendarzowym 2014. Do celów tego różnicowania należy określić, w jaki sposób płatności te powinny być uwzględniane, oraz ustanowić dalsze kryteria niezbędne po to, aby określone systemy pozostawały niezwiązane z wielkością produkcji. Ponadto, jeżeli

▼B

rolnik został dotknięty działaniem siły wyższej lub wystąpieniem nadzwyczajnych okoliczności mających wpływ na rok kalendarzowy 2014, należy ustalić zróżnicowanie na podstawie ostatniego roku, którego nie dotyczyło działanie siły wyższej lub wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności. Aby zmniejszyć obciążenie administracyjne, należy jednak zezwolić państwom członkowskim na ustanowienie określonych progów odnoszących się do wpływu siły wyższej lub nadzwyczajnych okoliczności na wsparcie bezpośrednie otrzymane w danym roku referencyjnym. Ponadto, ze względu na pewność prawa, należy ustanowić zasady dotyczące przypadków faktycznego lub przewidywanego dziedziczenia.

(36) W tytule III rozdział 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 określa się warunki przyznawania płatności z tytułu praktyk rolniczych korzystnych dla klimatu i środowiska („płatność z tytułu zazieleniania"). Wymogi związane z płatnością z tytułu zazieleniania zgodnie z przepisami zawartymi w akcie podstawowym są ogólne (mają zastosowanie na samych zasadach do wszystkich beneficjentów) i przewidują pozaumowne działania, zapewniając, by rolnictwo UE było oparte na praktykach wykraczających poza wymogi wzajemnej zgodności. Te zasady określone w akcie podstawowym należy uwzględnić, ustanawiając szczegółowe przepisy dotyczące praktyk w zakresie zazieleniania.

(37) Aby uzyskać odpowiedni poziom pewności co do obowiązków określonych w art. 43 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 dotyczących praktyk równoważnych objętych krajowymi lub regionalnymi systemami certyfikacji, należy ustanowić kryteria w odniesieniu do wyznaczania publicznych lub prywatnych organów certyfikujących.

(38) W trosce o poszanowanie zasady zakazu podwójnego finansowania należy przewidzieć zasady obliczania płatności dotyczące niektórych szczegółowych zobowiązań odnoszących się do praktyk, o których mowa w sekcji I pkt 3 i 4 oraz w sekcji III pkt 7 w załączniku IX do rozporządzenia (UE) nr 1307/2013. Ponieważ zobowiązania te dotyczą praktyk równoważnych, dzięki którym rolnicy podejmujący takie zobowiązania mogą spełnić jeden lub dwa obowiązki w celu otrzymania płatności z tytułu zazieleniania, o której mowa w tytule III rozdział 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, płatności z tytułu tych zobowiązań należy zmniejszyć, w porównaniu ze zwykłą płatnością przewidzianą w art. 28 ust. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 ([1]), o kwotę, którą należy obliczyć w oparciu o poziom płatności z tytułu zazieleniania w danym państwie członkowskim lub regionie lub w określonych przypadkach w oparciu o indywidualną płatność z tytułu zazieleniania przeznaczoną dla danego rolnika.

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 487).

▼B

(39) Artykuł 44 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 określa obowiązki w odniesieniu do szeregu upraw i odpowiednich proporcji różnych upraw na gruntach ornych. Należy określić zasady dotyczące dokładnego obliczania proporcji różnych upraw.

(40) Należy określić zasady dotyczące okresu, jaki ma być uwzględniany przy obliczaniu odpowiednich proporcji upraw, z uwzględnieniem rzeczywistego sezonu prac rolniczych i czasu potrzebnego na zwykłe czynności administracyjne.

(41) Aby zapewnić jasność rolnikom i państwom członkowskim oraz aby przyczynić się do ochrony elementów krajobrazu usytuowanych na gruntach ornych, należy wyjaśnić uwarunkowania związane z obszarem zajętym przez elementy krajobrazu.

(42) Dla celów obliczania proporcji różnych upraw należy również określić dodatkowe zasady w odniesieniu do szczególnych przypadków upraw mieszanych w oddzielnych rzędach, wsiewek oraz korzystania z mieszanek nasion.

(43) Artykuł 45 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 określa obowiązki służące ochronie trwałych użytków zielonych, które w największym stopniu przyczyniają się do ochrony środowiska, szczególnie zaś odgrywają ważną rolę w pochłanianiu dwutlenku węgla, ochronie różnorodności biologicznej i ochronie gleby. Takie trwałe użytki zielone, które stanowią obszary o wysokim znaczeniu dla środowiska, znajdują się w obrębie, lecz także poza obszarami sieci Natura 2000. Aby zapewnić skuteczną ochronę obszarów położonych poza obszarami sieci, należy określić ramy wyznaczania tych obszarów przez państwa członkowskie; ramy te powinny umożliwiać państwom członkowskim uwzględnianie lokalnych uwarunkowań i być opracowane na zasadzie synergii z już istniejącą polityką w dziedzinie ochrony środowiska.

(44) Aby zapewnić ochronę tego rodzaju trwałych użytków zielonych na przestrzeni lat, należy określić zasady dotyczące ponownego przekształcenia takich obszarów w przypadku nieprzestrzegania obowiązku ścisłej ochrony przez rolnika.

(45) Artykuł 45 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 określa zasady dotyczące ochrony udziału trwałych użytków zielonych w stosunku do łącznej powierzchni użytków rolnych. Aby zrealizować ten cel, państwa członkowskie powinny monitorować zmiany udziału trwałych użytków zielonych. Powinny mieć one możliwość wprowadzenia systemu uprzednich zezwoleń. W przypadku zmniejszenia wskaźnika o ponad 5 % należy wprowadzić indywidualne ponowne przekształcenia oraz zakaz dalszych przekształceń. Dla zachowania jasności oraz w celu proporcjonalnego wdrażania należy ustanowić przepisy dotyczące rolników i obszarów podlegających systemowi zezwoleń i ponownych przekształceń.

(46) Aby możliwe było skuteczne korzystanie z procedury udzielania zezwoleń na przekształcenie trwałych użytków zielonych, należy umożliwić państwom członkowskim elastyczny wybór obszarów priorytetowych lub grup rolników, którym mogą być udzielane zezwolenia w oparciu o obiektywne kryteria.

▼B

(47) Należy ustanowić zasady dotyczące metody określania stosunku trwałych użytków zielonych do użytków rolnych, aby uniknąć sytuacji, w których trwałe użytki zielone liczone są podwójnie ze względu na praktykę utrzymywania trwałych użytków zielonych o długim okresie zmianowania, oraz aby uniknąć przypadków, w których przekształcenia dokonane przez rolników posiadających niewielkie lub ekologiczne gospodarstwa (wyłączone z obowiązku dokonywania ponownych przekształceń) wywierają bezpośredni wpływ na obowiązek dokonywania ponownych przekształceń przez innych rolników. Państwom członkowskim należy umożliwić dostosowywanie ich wskaźników referencyjnych w uzasadnionych przypadkach.

(48) W art. 46 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 wymieniono elementy i obszary, które mogą zostać uznane przez państwa członkowskie za obszar proekologiczny. Należy ustanowić dalsze kryteria kwalifikowania tych elementów i obszarów jako obszarów proekologicznych. Aby osiągnąć cel różnorodności biologicznej, takie kryteria powinny zapewniać ochronę i poprawę różnorodności biologicznej w gospodarstwach rolnych. Kryteria te powinny również uwzględniać dotychczasowe wysiłki podjęte przez rolników.

(49) W przypadku gruntów ugorowanych wymóg nieprowadzenia żadnej produkcji, który spowoduje ograniczenie stosowania pestycydów i nawozów, nie powinien wykluczać dobrowolnych działań, takich jak wysiewanie mieszanek nasion roślin polnych w celu zwiększenia korzyści płynących z różnorodności biologicznej. Należy wyjaśnić, że grunty ugorowane od ponad pięciu lat do celów wymogu dotyczącego obszaru proekologicznego mają pozostać gruntami ornymi i nie wchodzą w zakres definicji trwałych użytków zielonych.

(50) Jeżeli chodzi o tarasy, ze względu na różnorodność ich budowy w całej Unii, określeniem szczegółowych warunków w oparciu o uwarunkowania krajowe lub regionalne powinny zająć się państwa członkowskie, uwzględniając ich wartość dla różnorodności biologicznej.

(51) Dla zachowania jasności należy sporządzić wykaz elementów krajobrazu uznawanych za obszar proekologiczny oraz wyjaśnić związek z elementami już chronionymi w państwach członkowskich w ramach zasady wzajemnej zgodności. W przypadku niektórych elementów należy określić minimalną lub maksymalną wielkość, aby ułatwić ich identyfikację oraz pomóc w zagwarantowaniu, by przedmiotowy obszar miał głównie charakter rolniczy.

(52) Strefy buforowe, które zostaną utworzone w pobliżu granicy pól uprawnych wzdłuż cieków wodnych lub na polach położonych wyżej na zboczu, są korzystne ze względu na ograniczenie spływu zanieczyszczeń do wód powierzchniowych. Aby zapewnić korzyści płynące z różnorodności biologicznej, należy zastrzec, że wszystkie te obszary uznawane za obszar proekologiczny nie mogą być wykorzystywane do celów produkcji, co pozwoli również na uniknięcie stosowania pestycydów i ograniczenie stosowania nawozów. Aby w dalszym stopniu zwiększyć korzyści płynące z różnorodności biologicznej, nie należy wykluczać dobrowolnych działań, takich jak wysiew mieszanek nasion roślin polnych. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość decydowania, czy w strefach buforowych dozwolone jest wypasanie zwierząt i wycinanie roślin na paszę.

▼B

(53) W odniesieniu do hektarów rolno-leśnych należy wyjaśnić, że obszarami, które należy uwzględnić, są grunty orne na obszarze należącym do systemu rolno-leśnego, który nadal spełnia warunki, na których otrzymuje lub otrzymał wsparcie w ramach rozwoju obszarów wiejskich. Państwa członkowskie, które wybiorą te obszary do celów wypełnienia obowiązku dotyczącego obszaru proekologicznego, powinny uwzględnić cel różnorodności biologicznej przy określaniu w swoich programach rozwoju obszarów wiejskich dodatkowych warunków otrzymywania wsparcia dla tworzenia systemów rolno-leśnych.

(54) Jeżeli chodzi o pasy kwalifikujących się hektarów wzdłuż obrzeży lasu, do państw członkowskich powinna należeć decyzja, czy ustanowić wymóg braku uprawy, co pozwoli uniknąć stosowania nakładów w określonym pasie przylegającym do lasu w celu stworzenia buforowego przejścia do graniczących z polami lasów. Wymóg taki nada obszarowi proekologicznemu wyższą wartość, co powinno znaleźć odzwierciedlenie w zróżnicowanej wartości współczynnika ważenia dla tego rodzaju obszaru.

(55) Ograniczone wykorzystanie nakładów potrzebnych do uprawy zagajników o krótkiej rotacji przynosi pośrednie korzyści dla różnorodności biologicznej. W tym celu państwa członkowskie powinny ustanowić warunki, które mają zastosowanie do tego rodzaju obszaru proekologicznego, ustanawiając wykaz gatunków drzew, które mogą być używane, oraz zasady odnoszące się do stosowania nakładów.

(56) Aby umożliwić wdrożenie dostosowane do warunków krajowych oraz jak najlepiej wykorzystać zdolność międzyplonów i okrywy zielonej do skutecznego wychwytywania pozostałości azotu, a także w celu uniknięcia pozostawienia gleby niepokrytej roślinnością i rozproszonych zanieczyszczeń w wodach podziemnych, państwa członkowskie powinny ustalić terminy wysiewu takich okryw. Międzyplony i okrywę zieloną należy utworzyć poprzez wysianie mieszanki nasion gatunków uprawnych lub stosowanie wsiewek traw w celu optymalizacji skutków agronomicznych i środowiskowych pod względem różnorodności biologicznej. W zakresie objętym normą GAEC 4, o której mowa w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 1306/2013, państwa członkowskie mogą ustalić terminy, po których dozwolone jest mechaniczne zniszczenie międzyplonów i okrywy zielonej.

(57) Jeżeli chodzi o obszary upraw wiążących azot, państwa członkowskie powinny określić zasady pozwalające zapobiec temu, by uprawa roślin wiążących azot na obszarze proekologicznym prowadziła do zwiększonego wymywania azotu i gorszej jakości wody, co byłoby sprzeczne z celami dyrektywy Rady 91/676/EWG ([1]) i dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([2]) oraz byłoby przeszkodą w osiągnięciu celu

([1]) Dyrektywa Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotycząca ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego (Dz.U. L 375 z 31.12.1991, s. 1).

([2]) Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1).

▼B

dotyczącego różnorodności biologicznej. Państwa członkowskie powinny również ustanowić wykaz upraw wiążących azot, w przypadku których uznaje się, że przyczyniają się one do poprawy różnorodności biologicznej.

(58) Aby odnieść jak największe korzyści z istnienia obszaru proekologicznego na gruntach ornych oraz sprawić, by obszary proekologiczne stanowiły odsetek przewidziany w art. 46 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, należy jasno określić, z uwagi na skuteczne zarządzanie, że działka lub element krajobrazu nie mogą być liczone dwukrotnie w tym samym roku do celów spełnienia wymogu obszaru proekologicznego.

(59) Artykuł 46 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 umożliwia państwom członkowskim wdrożenie na poziomie regionalnym, w granicach do 50 %, wymogu dotyczącego indywidualnego obszaru proekologicznego. Aby zagwarantować, że takie regionalne wdrożenie przynosi dodatkową korzyść z punktu widzenia środowiska i krajobrazu oraz przyczynia się do wdrożenia strategii dotyczącej zielonej infrastruktury ([1]), należy wprowadzić zasady dotyczące elementów, które mogą zostać wykorzystane do tworzenia przyległych obszarów proekologicznych. Należy również ustalić zasady wyznaczania obszarów w celu tworzenia synergii we wdrażaniu polityki rolnej i środowiskowej Unii.

(60) Do celów podejmowanej przez państwa członkowskie decyzji umożliwiającej rolnikom wspólną realizację połowy obowiązku dotyczącego indywidualnego obszaru proekologicznego, jak określono w art. 46 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, należy wprowadzić zasady podobne do zasad wdrażania na poziomie regionalnym w odniesieniu do elementów, które mogą zostać wykorzystane do tworzenia przyległych obszarów proekologicznych, aby zagwarantować wartość dodaną dla środowiska i poprawę zielonej infrastruktury. Przepisy dotyczące kryteriów, które muszą zostać spełnione przez rolników, powinny stanowić, że ich gospodarstwa muszą znajdować się w bliskiej odległości, jednocześnie pozostawiając państwom członkowskim pewną swobodę w celu uwzględnienia różnych struktur administracyjnych. Ze względu na jasność prawa należy określić przepisy dotyczące treści pisemnej umowy, która ma zostać zawarta między uczestnikami w celu ustalenia praw i obowiązków każdego z nich.

(61) Jeżeli chodzi o możliwość stosowania przez niektóre państwa członkowskie zwolnienia rolników na obszarach o dużym stopniu zalesienia z obowiązku dotyczącego obszaru proekologicznego, należy ustanowić przepisy, które zapewniają jasność co do metod i danych, które należy zastosować do obliczenia stosunku lasów do łącznej powierzchni gruntów i stosunku lasów do gruntów rolnych.

([1]) Zielona infrastruktura – zwiększanie kapitału naturalnego Europy. COM(2013) 249 final z 6.5.2013.

▼B

(62) Rozporządzenie (UE) nr 1307/2013 określa warunki kwalifikujące do otrzymania płatności dla młodych rolników. W szczególności płatność jest uzależniona od tego, czy młody rolnik po raz pierwszy rozpoczyna działalność w gospodarstwie rolnym jako kierujący tym gospodarstwem lub czy rozpoczął już działalność w takim gospodarstwie w ciągu pięciu lat przed pierwszym złożeniem wniosku o płatność, oraz czy rolnik ma nie więcej niż 40 lat w roku złożenia pierwszego wniosku o płatność. W przypadku osób prawnych właściwe jest, aby warunki te były spełnione przez wszystkie osoby fizyczne sprawujące faktyczną i trwałą kontrolę nad daną osobą prawną, tak jak to określił Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej ([1]). Konieczne jest również wyjaśnienie, jakie warunki muszą być spełnione przez osobę prawną i osoby fizyczne sprawujące kontrolę nad tą osobą prawną.

(63) Aby uniknąć ewentualnego obchodzenia przepisów dotyczących płatności dla młodych rolników, należy zastrzec, że płatność jest przyznawana osobie prawnej jedynie dotąd, dopóki co najmniej jedna z osób fizycznych sprawujących kontrolę nad daną osobą prawną w pierwszym roku, w którym złożono wniosek o płatność w ramach systemu, zachowuje taką kontrolę. Dla celów określenia maksymalnego okresu płatności na podstawie art. 50 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 konieczne jest ustalenie zasad w odniesieniu do przypadków, gdy osoba prawna jest kontrolowana przez więcej niż jedną osobę fizyczną.

(64) Aby uniknąć dyskryminacji różnicującej osoby prawne i grupy osób fizycznych składających wnioski w ramach systemu dla młodych rolników, do grupy osób fizycznych, o której mowa w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, należy stosować równoważne przepisy, w przypadku gdy wnioski w ramach systemu płatności podstawowej i systemu dla młodych rolników są składane przez tę grupę, a nie przez poszczególnych jej członków.

(65) W tytule IV rozdział 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 przewiduje się możliwość przyznawania rolnikom dobrowolnego wsparcia związanego z produkcją. Należy określić warunki przyznawania wsparcia, o którym mowa w tym rozdziale.

(66) Zgodnie z art. 52 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 dobrowolne wsparcie związane z produkcją można przyznawać jedynie tym sektorom lub regionom państwa członkowskiego, w których określone typy rolnicze lub określone sektory rolnictwa znajdują się w trudnej sytuacji i mają szczególne znaczenie ze względów gospodarczych, społecznych lub środowiskowych. Ponadto zgodnie z art. 52 ust. 5 i 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 dobrowolne wsparcie związane z produkcją można przyznawać jedynie w zakresie, który jest niezbędny, aby zapewnić zachętę do utrzymania aktualnych poziomów produkcji w danych regionach lub sektorach. Wsparcie to powinno mieć formę płatności rocznej i być przyznawane w granicach określonych limitów ilościowych oraz w oparciu o ustalone obszary i plony lub ustaloną liczbę zwierząt. W celu zagwarantowania, by środki w ramach dobrowolnego wsparcia związanego z produkcją były dobrze ukierunkowane i zarządzane, przy jednoczesnym pozostawieniu państwom członkowskim możliwości dostosowania dobrowolnego wsparcia związanego z produkcją do ich potrzeb, należy wprowadzić przepisy nakładające na państwa członkowskie odpowiedzialność za określenie regionów lub typów rolniczych, które kwalifikują się do wsparcia, oraz za

([1]) Zob. wyrok Trybunału z dnia 25 października 2012 r. w sprawie C-592/11, Anssi Ketelae, pkt 56.

▼B

ustalenie limitów ilościowych, jak również właściwego poziomu wsparcia. Dla uniknięcia zakłóceń rynku płatności nie powinny jednak opierać się na wahaniach cen rynkowych ani być równoważne z systemem płatności wyrównawczych, w ramach którego państwa członkowskie wypłacają rolnikom wsparcie z krajowych środków rolnych w oparciu o różnicę pomiędzy ceną docelową a ceną na rynku krajowym.

(67) Zgodnie z protokołem ustaleń między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Stanami Zjednoczonymi Ameryki w sprawie nasion oleistych w ramach GATT ([1]) należy ustalić oddzielny obszar bazowy dla producentów korzystających z płatności w odniesieniu do nasion oleistych, o których mowa w załączniku do tego protokołu ustaleń. Ze względu na to, że nasiona oleiste są ujęte w wykazie sektorów i rodzajów produkcji kwalifikujących się do dobrowolnego wsparcia związanego z produkcją, należy w ramach tego systemu wsparcia wprowadzić na poziomie Unii maksymalny obszar odnoszący się do nasion oleistych, o których mowa w tym protokole ustaleń, aby zapewnić przestrzeganie tego międzynarodowego zobowiązania. W przypadku przekroczenia tego maksymalnego obszaru państwa członkowskie powinny dostosować zgłoszony obszar poprzez zastosowanie współczynnika zmniejszenia obliczonego i przekazanego im przez Komisję.

(68) Zgodnie z art. 52 ust. 8 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 wymagana jest zgodność między dobrowolnym wsparciem związanym z produkcją przyznawanym na podstawie tego artykułu a innymi unijnymi środkami wsparcia lub środkami finansowanymi w ramach pomocy państwa. Z myślą o właściwym zarządzaniu przedmiotowymi systemami oraz w celu uniknięcia podwójnego finansowania należy zadbać, aby podobne środki nie otrzymywały podwójnego finansowania, korzystając jednocześnie z dobrowolnego wsparcia związanego z produkcją i innych unijnych systemów wsparcia. Ze względu na to, że państwa członkowskie dysponują różnorodnymi opcjami wdrażania dobrowolnego wsparcia związanego z produkcją, państwa te powinny być odpowiedzialne za zapewnienie spójności w tym zakresie w ramach określonych w rozporządzeniu (UE) nr 1307/2013 i zgodnie z warunkami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu.

(69) Zgodnie z art. 55 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 Komisja ma zatwierdzać decyzję, o której mowa w art. 53 ust. 4 lub, w stosownych przypadkach, w art. 53 ust. 6 lit. a) tego rozporządzenia, w przypadku gdy w danym sektorze lub regionie wykazano jedną z określonych potrzeb. Aby zapewnić właściwe stosowanie tego artykułu, należy wprowadzić przepis dotyczący określania kryteriów mających zastosowanie do tych potrzeb.

(70) W tytule IV rozdział 2 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 przewiduje się płatność specyficzną w odniesieniu do bawełny. Komisja powinna ustanowić przepisy i warunki zatwierdzania gruntów rolnych i odmian do celów realizacji takiej płatności. Ponadto należy ustanowić przepisy dotyczące wymogów kwalifikowalności. Wyznaczenie przez państwa członkowskie minimalnej gęstości obsadzenia gruntów z uwzględnieniem warunków

([1]) Dz.U. L 147 z 18.6.1993, s. 26.

▼B

glebowo-klimatycznych i specyfiki regionu stanowi obiektywne kryterium przy przeprowadzaniu siewu. Ustanowienie szczegółowych przepisów dotyczących praktyk agronomicznych należy pozostawić państwom członkowskim.

(71) Państwa członkowskie powinny zatwierdzać organizacje międzybranżowe produkujące bawełnę na podstawie obiektywnych kryteriów dotyczących wielkości organizacji międzybranżowych oraz ich wewnętrznej struktury. Wielkość organizacji międzybranżowej powinna zostać ustalona z uwzględnieniem zdolności członka-przedsiębiorcy zajmującego się odziarnianiem bawełny do przyjęcia wystarczających ilości nieodziarnionej bawełny.

(72) Aby uniknąć komplikacji na poziomie zarządzania systemem pomocy, ten sam producent może należeć tylko do jednej organizacji międzybranżowej. Z tych samych powodów, jeżeli producent będący członkiem organizacji międzybranżowej zobowiązuje się dostarczać wytworzoną przez siebie bawełnę, powinien dostarczać ją jedynie do takiego przedsiębiorcy zajmującego się odziarnianiem bawełny, który jest członkiem tej samej organizacji.

(73) W celu monitorowania prawidłowego stosowania przepisów ustanowionych w rozporządzeniu (UE) nr 1307/2013 oraz w celu oceny realizacji polityki konieczne jest określenie pewnych obowiązków państw członkowskich w zakresie powiadamiania, w szczególności w odniesieniu do informacji, które mają być przekazywane przez państwa członkowskie i które dotyczą ich decyzji podjętych zgodnie z tytułami II–V wspomnianego rozporządzenia.

(74) Zwłaszcza w odniesieniu do dobrowolnego wsparcia związanego z produkcją konieczne jest dodatkowe określenie treści informacji, które mają być przekazywane przez państwa członkowskie w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów dotyczących tego wsparcia oraz skuteczności takich powiadomień, tak by umożliwić Komisji kontrolę, czy podczas projektowania środków wsparcia państwa członkowskie przestrzegają zarówno wymogów dotyczących spójności i niekumulowania wsparcia, jak i maksymalnych odsetków dla pułapów krajowych, o których mowa w art. 53 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, i związanych z nimi łącznych kwot.

(75) Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o przyznaniu pomocy krajowej na określonych warunkach. W celu sprawdzenia, czy pomoc taka jest przyznawana w określonych granicach, należy ustanowić obowiązek przedkładania Komisji sprawozdań rocznych obejmujących pewne szczegółowe informacje dotyczące przyznanej pomocy.

(76) W stosownych przypadkach należy informować Komisję o wszelkich decyzjach wynikających z przeglądu decyzji, o których powiadomiono zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1307/2013 lub niniejszym rozporządzeniem, aby umożliwić jej monitorowanie właściwego stosowania i skutków takiego przeglądu. Należy zatem ustanowić przepisy dotyczące obowiązku przekazywania informacji w tym zakresie.

(77) W załączniku X do rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 znajduje się tabela, w której mają zostać określone współczynniki przekształcenia i współczynniki ważenia, o których mowa w art. 46 ust. 3 tego rozporządzenia, dla różnych rodzajów obszarów proekologicznych. W chwili przyjęcia rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 tabela ta pozostała niewypełniona. W związku z tym załącznik ten musi zostać dostosowany. Współczynniki przekształcenia należy określić w oparciu o doświadczenie zdobyte

▼B

podczas pomiarów i specyfikę elementów. Współczynniki ważenia powinny składać się z trzech różnych wartości odzwierciedlających zróżnicowane znaczenie dla różnorodności biologicznej. Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik X do rozporządzenia (UE) nr 1307/2013. W celu obliczenia obszaru proekologicznego współczynniki przekształcenia i ważenia należy również stosować do elementów objętych praktykami równoważnymi, o ile są one takie same jak elementy wymienione w tym załączniku.

(78) Dla zachowania jasności oraz pewności prawa należy uchylić rozporządzenia (WE) nr 1120/2009 i 1121/2009.

(79) Niniejsze rozporządzenie należy stosować w stosunku do wniosków o przyznanie pomocy odnoszących się do lat kalendarzowych po roku kalendarzowym 2014,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ 1

ZAKRES I PRZEPISY OGÓLNE

SEKCJA 1

Zakres i zasady ogólne

Artykuł 1

Zakres

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się przepisy uzupełniające niektóre inne niż istotne elementy rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 w odniesieniu do:

a) przepisów ogólnych w sprawie płatności bezpośrednich;

b) systemu płatności podstawowej;

c) systemu jednolitej płatności obszarowej;

d) płatności dla rolników przestrzegających praktyk rolniczych korzystnych dla klimatu i środowiska;

e) płatności dla młodych rolników rozpoczynających działalność rolniczą;

f) dobrowolnego wsparcia związanego z produkcją;

g) płatności specyficznej w odniesieniu do bawełny;

h) zobowiązań państw członkowskich dotyczących powiadamiania.

▼B

Artykuł 2

Zasady ogólne

1. Państwa członkowskie wykonują niniejsze rozporządzenie zgodnie z obiektywnymi kryteriami oraz w taki sposób, aby zapewnić równe traktowanie rolników oraz uniknąć zakłóceń rynku i konkurencji, wspierając jednocześnie zrównoważone zarządzanie zasobami naturalnymi i działania w dziedzinie klimatu.

2. Państwa członkowskie zapewniają możliwość weryfikacji i kontroli wszystkich warunków dotyczących wsparcia realizowanego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

3. Państwa członkowskie wykonują niniejsze rozporządzenie:

a) w odniesieniu do wsparcia innego niż wsparcie związane z produkcją, przy poszanowaniu wymogów określonych w pkt 1, 5 i 6 załącznika 2 do Porozumienia w sprawie rolnictwa; oraz

b) w odniesieniu do wsparcia związanego z produkcją, przy poszanowaniu wymogów art. 6 ust. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 3

Zmniejszenia wynikające z dyscypliny finansowej

Zmniejszenia wynikające z dyscypliny finansowej, o której mowa w art. 8 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, stosuje się w odniesieniu do sumy płatności z różnych systemów wsparcia bezpośredniego, wymienionych w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, do których każdy rolnik jest uprawniony po zastosowaniu wycofań i kar administracyjnych odnoszących się do płatności bezpośrednich zgodnie z tytułem II rozdział IV rozporządzenia delegowanego (UE) nr 640/2014 i przed zastosowaniem kar administracyjnych w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności zgodnie z tytułem IV rozdział II wymienionego rozporządzenia delegowanego.

SEKCJA 2

Przepisy dotyczące definicji w rozporządzeniu (UE) nr 1307/2013

Artykuł 4

Ramy kryteriów dotyczących utrzymywania użytków rolnych w stanie, dzięki któremu nadają się one do wypasu lub uprawy

1. Dla celów art. 4 ust. 1 lit. c) ppkt (ii) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 kryteria, które rolnicy mają spełnić, aby wywiązać się z wymogu utrzymywania użytków rolnych w stanie, dzięki któremu nadają się one do wypasu lub uprawy bez konieczności podejmowania działań przygotowawczych wykraczających poza zwykłe metody rolnicze i użycie zwykłego sprzętu rolniczego, ustalane są przez państwa członkowskie w jeden z następujących sposobów albo na oba te sposoby:

▼B

a) państwa członkowskie wymagają, aby rolnik przeprowadził co najmniej jedno działanie w roku. W przypadkach uzasadnionych względami środowiskowymi państwa członkowskie mogą postanowić o uznaniu również działań przeprowadzanych jedynie co drugi rok;

b) państwa członkowskie określają właściwości, jakie muszą posiadać użytki rolne, aby mogły być uznane za utrzymywane w stanie, dzięki któremu nadają się one do wypasu lub uprawy.

2. Przy ustalaniu kryteriów, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie mogą wprowadzać rozróżnienie między różnymi rodzajami użytków rolnych.

Artykuł 5

Ramy dotyczące działań minimalnych prowadzonych na użytkach rolnych utrzymujących się naturalnie w stanie nadającym się do wypasu lub uprawy

Dla celów art. 4 ust. 1 lit. c) ppkt (iii) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 ustalanym przez państwa członkowskie minimalnym działaniem, które ma być prowadzone na użytkach rolnych utrzymujących się naturalnie w stanie nadającym się do wypasu lub uprawy, jest co najmniej jedno działanie w roku, które ma przeprowadzić rolnik. W przypadkach uzasadnionych względami środowiskowymi państwa członkowskie mogą postanowić o uznaniu również działań przeprowadzanych jedynie co drugi rok.

Artykuł 6

Przewaga traw i innych pastewnych roślin zielnych w przypadku trwałych użytków zielonych

Dla celów art. 4 ust. 1 lit. h) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 trawy i inne pastewne rośliny zielne uznaje się za przeważające, jeżeli pokrywają ponad 50 % kwalifikującego się obszaru na poziomie działki rolnej w rozumieniu art. 67 ust. 4 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1306/2013.

Artykuł 7

Utrwalone praktyki lokalne w przypadku trwałych użytków zielonych

Dla celów art. 4 ust. 1 lit. h) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 utrwalonymi praktykami lokalnymi są dowolne z następujących praktyk lub ich połączenie:

a) praktyki dotyczące obszarów służących do wypasu zwierząt gospodarskich, tradycyjne z natury i powszechnie stosowane na danych obszarach;

b) praktyki ważne dla ochrony siedlisk wymienionych w załączniku I do dyrektywy Rady 92/43/EWG ([1]) oraz biotopów i siedlisk objętych dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE ([2]).

([1]) Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7).

([2]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7).

▼B

Artykuł 8

Współczynnik zmniejszenia zgodnie z art. 32 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013

Stosując art. 32 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 w odniesieniu do trwałych użytków zielonych nadających się do wypasu i stanowiących element utrwalonych praktyk lokalnych w przypadkach, gdy trawy i inne pastewne rośliny zielne tradycyjnie nie są roślinnością dominującą na obszarach wypasu, państwa członkowskie mogą rozróżniać poszczególne kategorie obszarów w celu stosowania różnych współczynników zmniejszenia do tychże kategorii.

Artykuł 9

Produkcja konopi

Do celów art. 32 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 kwalifikowalność obszarów wykorzystywanych do produkcji konopi zależy od wykorzystywania nasion odmian wymienionych we wspólnym katalogu odmian gatunków roślin rolniczych w dniu 15 marca roku, na który płatność została przyznana, i opublikowanych zgodnie z art. 17 dyrektywy Rady 2002/53/WE ([1]). Nasiona kwalifikowane są zgodnie z dyrektywą Rady 2002/57/WE ([2]).

SEKCJA 3

Rolnik aktywny zawodowo

Artykuł 10

Przypadki, w których użytki rolne obejmują głównie obszary utrzymujące się naturalnie w stanie nadającym się do wypasu lub uprawy

1. Dla celów art. 9 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 uznaje się, że osoba fizyczna lub prawna, bądź grupa osób fizycznych lub prawnych, posiada użytki rolne obejmujące głównie obszary utrzymujące się naturalnie w stanie nadającym się do wypasu lub uprawy, jeżeli obszary te stanowią ponad 50 % wszystkich użytków rolnych zgłoszonych zgodnie z art. 72 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1306/2013.

2. Artykuł 9 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 nie ma zastosowania do osoby fizycznej lub prawnej, bądź grupy osób fizycznych lub prawnych, która na obszarach utrzymujących się naturalnie w stanie nadającym się do wypasu lub uprawy prowadzi działalność rolniczą w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. c) ppkt (i) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

Artykuł 11

Przychody uzyskane z działalności pozarolniczej

1. Dla celów art. 9 ust. 2 akapit trzeci lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 oraz, w stosownych przypadkach, art. 13 niniejszego rozporządzenia przychodami uzyskanymi z działalności rolniczej są te przychody, które rolnik uzyskał ze swej działalności rolniczej w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. c) wymienionego rozporządzenia prowadzonej

([1]) Dyrektywa Rady 2002/53/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie Wspólnego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych (Dz.U. L 193 z 20.7.2002, s. 1).

([2]) Dyrektywa Rady 2002/57/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych i włóknistych (Dz.U. L 193 z 20.7.2002, s. 74).

▼B

w jego gospodarstwie, obejmujące wsparcie unijne w ramach Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), jak również wszelką pomoc krajową przyznaną w odniesieniu do działalności rolniczej, z wyjątkiem uzupełniających krajowych płatności bezpośrednich na podstawie art. 18 i 19 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

Przychody z przetwarzania produktów rolnych w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 otrzymanych w gospodarstwie uznaje się za przychody z działalności rolniczej, pod warunkiem że przetworzone produkty pozostają własnością rolnika i że wynikiem takiego przetwarzania jest inny produkt rolny w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

Wszystkie pozostałe przychody uważa się za przychody z działalności pozarolniczej.

2. Dla celów ust. 1 „przychody” oznaczają przychody brutto przed potrąceniem powiązanych kosztów i podatków.

3. Wsparcie unijne, o którym mowa w ust. 1, oblicza się:

a) w Bułgarii i Rumunii, za rok 2015, na podstawie odpowiedniej kwoty określonej w pkt A załącznika V do rozporządzenia (UE) nr 1307/2013;

b) w Chorwacji, za każdy rok, o którym mowa w art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, na podstawie kwoty określonej w pkt A załącznika VI do tego rozporządzenia.

Artykuł 12

Kwota płatności bezpośrednich, o których mowa w art. 9 ust. 2 i 4 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 oraz w art. 13 ust. 2 niniejszego rozporządzenia

1. Roczną kwotą płatności bezpośrednich przysługujących danemu rolnikowi, o której mowa w art. 9 ust. 2 akapit trzeci lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 oraz, w stosownych przypadkach, w art. 13 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, jest łączna kwota płatności bezpośrednich, do których rolnik ten był uprawniony zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1307/2013 za ostatni rok obrotowy, za który dostępne są dowody dotyczące przychodów uzyskanych z działalności pozarolniczej. Przy obliczaniu tej kwoty nie uwzględnia się stosowania art. 63 i art. 91 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013.

Jeżeli ostatni rok obrotowy, o którym mowa w akapicie pierwszym, to rok 2014 lub wcześniejszy, roczną kwotą płatności bezpośrednich jest łączna kwota płatności bezpośrednich, do których rolnik był uprawniony zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 73/2009 przed zmniejszeniami i wykluczeniami przewidzianymi w art. 21 i 23 tego rozporządzenia.

▼B

2. Jeżeli dany rolnik nie złożył wniosku o przyznanie pomocy dotyczącego płatności bezpośrednich zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1307/2013 w ostatnim roku obrotowym, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy, państwa członkowskie określają łączną kwotę płatności bezpośrednich, o której mowa w ust. 1 akapit pierwszy, mnożąc liczbę kwalifikujących się hektarów zgłoszonych przez tego rolnika w roku złożenia wniosku o przyznanie pomocy zgodnie z art. 72 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 przez średnią krajową płatność na hektar w ramach wsparcia bezpośredniego za rok, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy.

Średnią krajową płatność na hektar w ramach wsparcia bezpośredniego, o której mowa w akapicie pierwszym, ustala się, dzieląc pułap krajowy za ten rok, określony w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, przez łączną liczbę kwalifikujących się hektarów zgłoszonych w danym państwie członkowskim za ten rok zgodnie z art. 72 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1306/2013.

Jeżeli rok, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy, to rok 2014 lub wcześniejszy, średnią krajową płatność na hektar w ramach wsparcia bezpośredniego, o której mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, ustala się, dzieląc pułap krajowy za ten rok, określony w załączniku VIII do rozporządzenia (WE) nr 73/2009, przez łączną liczbę kwalifikujących się hektarów zgłoszonych w danym państwie członkowskim za ten rok zgodnie z art. 19 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 73/2009.

3. Kwotą płatności bezpośrednich przysługujących danemu rolnikowi, o której mowa w art. 9 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, jest łączna kwota płatności bezpośrednich, do których rolnik był uprawniony zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1307/2013 przed zastosowaniem art. 63 i art. 91 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 za poprzedni rok.

Jeżeli rok, o którym mowa w akapicie pierwszym, to rok 2014, kwotą płatności bezpośrednich jest łączna kwota płatności bezpośrednich za rok 2014, do których rolnik był uprawniony na podstawie rozporządzenia (WE) nr 73/2009 przed zmniejszeniami i wykluczeniami przewidzianymi w art. 21 i 23 tego rozporządzenia.

4. Jeżeli dany rolnik nie złożył wniosku o przyznanie pomocy dotyczącego płatności bezpośrednich zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1307/2013 za poprzedni rok, o którym mowa w ust. 3 akapit pierwszy, państwa członkowskie określają łączną kwotę płatności bezpośrednich, o której mowa w ust. 3 akapit pierwszy, mnożąc liczbę kwalifikujących się hektarów zgłoszonych przez tego rolnika w roku złożenia wniosku o przyznanie pomocy zgodnie z art. 72 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 przez średnią krajową płatność na hektar w ramach wsparcia bezpośredniego za poprzedni rok.

Średnią krajową płatność na hektar w ramach wsparcia bezpośredniego, o której mowa w akapicie pierwszym, ustala się, dzieląc pułap krajowy za ten rok, określony w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, przez łączną liczbę kwalifikujących się hektarów zgłoszonych w danym państwie członkowskim za ten rok zgodnie z art. 72 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1306/2013.

Jeżeli poprzedni rok, o którym mowa w ust. 3 akapit pierwszy, to rok 2014, państwa członkowskie ustalają roczną kwotę płatności bezpośrednich przysługujących temu rolnikowi, mnożąc liczbę kwalifikujących się hektarów zgłoszonych przez tego rolnika za rok 2015 zgodnie z art. 72 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 przez średnią krajową płatność na hektar w ramach wsparcia bezpośredniego za rok 2014.

▼B

Średnią krajową płatność na hektar w ramach wsparcia bezpośredniego za rok 2014 ustala się, dzieląc pułap krajowy za rok 2014, określony w załączniku VIII do rozporządzenia (WE) nr 73/2009, przez łączną liczbę kwalifikujących się hektarów zgłoszonych w danym państwie członkowskim za rok 2014 zgodnie z art. 19 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia.

5. Łączną kwotę płatności bezpośrednich, o której mowa w ust. 1 i 2,oblicza się:

a) w Bułgarii i Rumunii, za rok 2015, na podstawie odpowiedniej kwoty określonej w pkt A załącznika V do rozporządzenia (UE) nr 1307/2013;

b) w Chorwacji, za każdy rok, o którym mowa w art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, na podstawie kwoty określonej w pkt A załącznika VI do tego rozporządzenia.

Artykuł 13

Kryteria służące wykazaniu, że działalność rolnicza nie ma charakteru marginalnego i że główna działalność gospodarcza lub przedmiot działalności polegają na prowadzeniu działalności rolniczej

1. Do celów art. 9 ust. 2 akapit trzeci lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 działalność rolnicza nie ma charakteru marginalnego, jeżeli całość przychodów uzyskanych z działalności rolniczej w rozumieniu art. 11 niniejszego rozporządzenia w ostatnim roku obrotowym, za który dowody takie są dostępne, stanowi co najmniej jedną trzecią całości przychodów uzyskanych w ostatnim roku obrotowym, za który dowody takie są dostępne.

Państwa członkowskie mogą zdecydować o ustanowieniu progu dla całości przychodów uzyskanych z działalności pozarolniczej na poziomie niższym niż jedna trzecia, pod warunkiem że taki niższy próg nie umożliwi uznania osób prawnych lub fizycznych prowadzących działalność rolniczą o charakterze marginalnym za rolników aktywnych zawodowo.

Na zasadzie odstępstwa od akapitów pierwszego i drugiego państwa członkowskie mogą określić alternatywne kryteria umożliwiające danej jednostce wykazanie, że jej działalność rolnicza nie ma charakteru marginalnego na podstawie art. 9 ust. 2 akapit trzeci lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

2. Do celów art. 9 ust. 3 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 państwa członkowskie mogą zdecydować, że działalność rolnicza stanowi tylko nieznaczącą część ogółu działalności gospodarczej osoby fizycznej lub prawnej, bądź grupy osób fizycznych lub prawnych, wykorzystując następujące metody:

a) roczna kwota płatności bezpośrednich wynosi mniej niż 5 % całości przychodów uzyskanych z działalności pozarolniczej w rozumieniu art. 11 niniejszego rozporządzenia w ostatnim roku obrotowym, za który dowody takie są dostępne;

b) kwota całości przychodów uzyskanych z działalności rolniczej w rozumieniu art. 11 niniejszego rozporządzenia w ostatnim roku obrotowym, za który dowody takie są dostępne, znajduje się poniżej progu ustanowionego przez państwa członkowskie i nie przekracza jednej trzeciej całości przychodów uzyskanych w ostatnim roku obrotowym, za który dowody takie są dostępne.

▼B

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego państwa członkowskie mogą określić alternatywne kryteria, zgodnie z którymi działalność rolniczą należy uznać za nieznaczącą na podstawie art. 9 ust. 3 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

3. Dla celów art. 9 ust. 2 akapit trzeci lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 oraz, w stosownych przypadkach, art. 9 ust. 3 lit. b) tego rozporządzenia uznaje się, że działalność rolnicza stanowi główną działalność gospodarczą lub przedmiot działalności osoby prawnej, jeżeli została zarejestrowana jako główna działalność gospodarcza lub przedmiot działalności w urzędowym rejestrze przedsiębiorstw lub jakiejkolwiek równoważnej urzędowej ewidencji danego państwa członkowskiego. W przypadku osoby fizycznej wymagana jest równoważna ewidencja.

Jeżeli takie rejestry nie istnieją, państwa członkowskie korzystają z równoważnej ewidencji.

Na zasadzie odstępstwa od akapitów pierwszego i drugiego państwa członkowskie mogą określić alternatywne kryteria, zgodnie z którymi należy uznać, że działalność rolnicza stanowi główną działalność gospodarczą lub przedmiot działalności osoby fizycznej lub prawnej na podstawie art. 9 ust. 2 akapit trzeci lit. c) oraz, w stosownych przypadkach, art. 9 ust. 3 lit. b) tego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ 2

SYSTEM PŁATNOŚCI PODSTAWOWEJ I SYSTEM JEDNOLITEJ PŁATNOŚCI OBSZAROWEJ

SEKCJA 1

Zasady wdrażania systemu płatności podstawowej, o którym mowa w tytule III rozdział 1 sekcja 1, 2, 3 i 5 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013

Podsekcja 1

Pierwszy przydział uprawnień do płatności

Artykuł 14

Przypadki dziedziczenia, zmiany statusu prawnego lub nazwy oraz połączenia i podziały

1. W przypadku gdy rolnik otrzymał gospodarstwo lub część gospodarstwa w drodze faktycznego lub przewidywanego dziedziczenia, ma on prawo do wystąpienia, we własnym imieniu, o liczbę i wartość uprawnień do płatności, które mają zostać przydzielone na gospodarstwo lub część gospodarstwa, które otrzymał, na tych samych warunkach, co rolnik pierwotnie zarządzający gospodarstwem.

W przypadkach przewidywanego dziedziczenia, które może zostać odwołane, uprawnienia do płatności są przydzielane wyłącznie spadkobiercy wyznaczonemu jako taki w dniu, o którym mowa w art. 24 ust. 1 lub art. 39 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

▼B

2. Zmiana nazwy nie ma wpływu na liczbę i wartość przydzielanych uprawnień do płatności.

Zmiana statusu prawnego nie ma wpływu na liczbę i wartość przydzielanych uprawnień do płatności, jeżeli rolnik, który pierwotnie sprawował kontrolę nad gospodarstwem rolnym pod względem zarządzania, korzyści i ryzyka finansowego, zarządza również nowym gospodarstwem.

3. Połączenie lub podział nie mają wpływu na liczbę i wartość uprawnień do płatności, które mają zostać przydzielone gospodarstwu(-om) rolnemu(-ym).

Jeżeli państwo członkowskie stosuje art. 24 ust. 4 lub 5 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, w przypadku podziału liczbę uprawnień do płatności, które mają zostać przydzielone każdemu gospodarstwu powstałemu w wyniku podziału, ustala się przez pomnożenie liczby kwalifikujących się hektarów należących do odpowiedniego nowego gospodarstwa przez średnie zmniejszenie liczby uprawnień, któremu podlegałoby pierwotne gospodarstwo zgodnie z art. 24 ust. 4 lub 5 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

Do celów niniejszego ustępu stosuje się następujące definicje:

a) „połączenie” oznacza połączenie dwóch lub więcej odrębnych rolników w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 w jednego nowego rolnika w rozumieniu wymienionego artykułu, kontrolowanego pod względem zarządzania, korzyści i ryzyka finansowego przez rolników, którzy pierwotnie zarządzali odnośnymi gospodarstwami rolnymi lub jednym z nich;

b) „podział” oznacza podział jednego rolnika w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 na:

   (i) co najmniej dwóch nowych odrębnych rolników w rozumieniu wymienionego artykułu, z których co najmniej jeden pozostaje pod kontrolą – pod względem zarządzania, korzyści i ryzyka finansowego – co najmniej jednej z osób fizycznych lub prawnych, które pierwotnie zarządzały gospodarstwem rolnym; lub

   (ii) rolnika, który pierwotnie sprawował kontrolę nad gospodarstwem, i co najmniej jednego nowego, odrębnego rolnika w rozumieniu wymienionego artykułu.

Artykuł 15

Ustalenie kwalifikujących się hektarów do celów art. 24 ust. 2 oraz art. 39 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013

1. W celu ustalenia liczby uprawnień do płatności, które mają zostać przydzielone zgodnie z art. 24 ust. 2 i art. 39 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, w przypadkach gdy nie występuje siła wyższa lub nadzwyczajne okoliczności, uwzględnia się wyłącznie te kwalifikujące

▼B

się hektary, które zostały zatwierdzone zgodnie z art. 2 ust. 1 akapit drugi pkt 23 lit. a) rozporządzenia delegowanego (UE) nr 640/2014.

2. W przypadku gdy kwalifikujący się hektar, o którym mowa w ust. 1, jest przedmiotem wniosku o przydział uprawnień do płatności złożonego przez dwóch lub więcej wnioskodawców, decyzja, komu należy przyznać uprawnienie do płatności, opiera się na kryterium, kto korzysta z uprawnień do podejmowania decyzji w odniesieniu do działalności rolniczej wykonywanej na tym hektarze oraz kto czerpie korzyści i ponosi ryzyko finansowe związane z tą działalnością.

Artykuł 16

Ograniczenie na mocy art. 24 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013

1. Żadne zmniejszenie na podstawie art. 24 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 nie przekracza 85 % liczby uprawnień do płatności odpowiadających kwalifikującym się hektarom trwałych użytków zielonych znajdujących się na obszarach o trudnych warunkach klimatycznych.

2. Do celów stosowania współczynnika zmniejszenia przewidzianego w ust. 1 państwa członkowskie mogą, zgodnie z ograniczeniami naturalnymi, o których mowa w art. 24 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, rozróżniać kategorie obszarów o trudnych warunkach klimatycznych, aby stosować do tych kategorii różne współczynniki zmniejszenia.

Artykuł 17

Ustalenie wartości uprawnień do płatności na mocy art. 26 i 40 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013

1. W celu ustalenia odpowiednich płatności bezpośrednich lub wartości uprawnień w odniesieniu do roku 2014 r., o których mowa w art. 26 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, bierze się pod uwagę wyłącznie płatności dla tych rolników, lub wartość uprawnień tych rolników, którzy są uprawnieni do otrzymania płatności bezpośrednich zgodnie z art. 9 i art. 24 ust. 9 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 w roku 2015.

W celu ustalenia odpowiednich płatności bezpośrednich w odniesieniu do roku poprzedzającego wdrażanie systemu płatności podstawowej, o którym mowa w art. 40 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, bierze się pod uwagę wyłącznie płatności dla tych rolników, którzy są uprawnieni do otrzymania płatności bezpośrednich zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 w pierwszym roku wdrażania systemu płatności podstawowej.

2. Dla celów art. 26 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 zastosowanie mają następujące zasady:

a) odniesienie do środków wsparcia specjalnego, o których mowa w art. 68 ust. 1 lit. a), b) i c) rozporządzenia (WE) nr 73/2009, pozostaje bez uszczerbku dla możliwości uwzględniania przez państwa członkowskie tylko jednego lub kilku środków wdrożonych w ramach takich środków wsparcia specjalnego;

▼B

b) wsparcie udzielone rolnikowi w roku kalendarzowym 2014 w ramach jednego lub kilku systemów wsparcia, o których mowa w art. 26 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, oblicza się bez uwzględniania jakichkolwiek zmniejszeń i wykluczeń przewidzianych w tytule II rozdział 4 rozporządzenia (WE) nr 73/2009;

c) państwa członkowskie mogą – zgodnie z obiektywnymi i niedyskryminującymi kryteriami – decydować o poziomie wsparcia, jakie należy uwzględnić dla jednego lub kilku systemów wymienionych w art. 26 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, stosowanych przez zainteresowane państwo członkowskie.

Przy stosowaniu niniejszego ustępu państwa członkowskie gwarantują, że wsparcie przyznane zgodnie z art. 68 ust. 1 lit. c) oraz art. 126, 127 i art. 129 rozporządzenia (WE) nr 73/2009 jest niezwiązane z wielkością produkcji.

3. Do celów art. 26 ust. 6 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 wsparcie przyznane na rok kalendarzowy 2014 na mocy art. 72a i 125a rozporządzenia (WE) nr 73/2009 oblicza się bez uwzględniania jakichkolwiek zmniejszeń i wykluczeń przewidzianych w tytule II rozdział 4 rozporządzenia (WE) nr 73/2009.

4. Odniesienie w art. 26 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 do uprawnień do płatności posiadanych przez rolnika obejmuje również te uprawnienia do płatności, które w dniu złożenia wniosku na rok 2014 są dzierżawione przez rolnika innemu rolnikowi.

Artykuł 18

Ostateczne ustalenie wartości i liczby uprawnień do płatności

W przypadku gdy przekazywane rolnikom informacje, o których mowa w art. 25 ust. 10 lub w art. 40 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, opierają się na danych tymczasowych, ostateczna wartość i liczba uprawnień do płatności jest ustalana, a informacja o nich przekazywana rolnikom po przeprowadzeniu wszystkich niezbędnych kontroli zgodnie z art. 74 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013, a w każdym przypadku do dnia 1 kwietnia roku następującego po pierwszym roku stosowania systemu płatności podstawowej przez dane państwo członkowskie.

Artykuł 19

Ustalenie wartości uprawnień do płatności w przypadkach szczególnych trudności

1. Jeżeli jedna lub kilka z płatności bezpośrednich, o których mowa w art. 26 lub art. 40 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 odnoszących się odpowiednio do 2014 r. lub do roku poprzedzającego wdrożenie systemu płatności podstawowej, są niższe od odpowiednich kwot

▼B

w roku poprzedzającym lata, których dotyczy działanie siły wyższej lub wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności, początkowa wartość jednostkowa jest ustalana na podstawie kwot otrzymanych przez rolnika w roku poprzedzającym lata, których dotyczy działanie siły wyższej lub wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności.

2. Państwa członkowskie mogą zdecydować o ograniczeniu stosowania ust. 1 do przypadków, w których płatności bezpośrednie dotyczące odpowiednio roku 2014 lub roku poprzedzającego wdrożenie systemu płatności podstawowej są niższe niż określony odsetek odpowiednich kwot w roku poprzedzającym lata, których dotyczy działanie siły wyższej lub wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności. Odsetek ten wynosi co najmniej 85 %.

Artykuł 20

Klauzula umowy prywatnej w przypadku sprzedaży

1. Państwa członkowskie mogą postanowić, aby w przypadku sprzedaży gospodarstwa lub jego części rolnicy – w drodze umowy podpisanej przed ostatecznym terminem składania wniosków o przydzielenie uprawnień do płatności ustalonym przez Komisję na podstawie art. 78 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 – mogli przenieść wraz z gospodarstwem lub jego częścią odpowiadające im uprawnienia do płatności, które mają zostać przydzielone. W takim przypadku uprawnienia do płatności przydziela się sprzedającemu i bezpośrednio przenosi się na kupującego, który w stosownych przypadkach odniesie korzyść polegającą na tym, że płatności, które sprzedający otrzymał za 2014 r. lub wartość uprawnień, które posiadał w 2014 r., o której mowa w art. 26 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, zostaną przyjęte za punkt odniesienia przy określaniu początkowej wartości jednostkowej tych uprawnień do płatności.

Takie przekazanie wymaga, aby sprzedający spełniał wymogi określone w art. 24 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 i aby kupujący spełniał warunki art. 9 tego rozporządzenia.

Taka sprzedaż nie jest traktowana jako przekazanie bez gruntów w rozumieniu art. 34 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

2. Ustęp 1 stosuje się odpowiednio do państw członkowskich stosujących tytuł III rozdział 1 sekcja 5 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

Artykuł 21

Klauzula umowy prywatnej w przypadku dzierżawy

1. Państwa członkowskie mogą postanowić, aby w przypadku dzierżawy gospodarstwa lub jego części rolnicy – w drodze umowy podpisanej przed terminem, o którym mowa w art. 20 ust. 1 akapit pierwszy – mogli wydzierżawić wraz z gospodarstwem lub jego częścią odpowiadające im uprawnienia do płatności, które mają zostać przydzielone. W takim przypadku uprawnienia do płatności przydziela się wydzierżawiającemu i bezpośrednio wydzierżawia się dzierżawcy, który w stosownych przypadkach odniesie korzyść polegającą na tym, że płatności, które wydzierżawiający otrzymał za 2014 r. lub wartość uprawnień, które posiadał w 2014 r., o której mowa w art. 26 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, zostaną przyjęte za punkt odniesienia przy określaniu początkowej wartości jednostkowej tych uprawnień do płatności.

Takie przekazanie wymaga, aby wydzierżawiający spełniał warunki art. 24 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, dzierżawca spełniał warunki art. 9 tego rozporządzenia oraz aby umowa dzierżawy wygasała po upływie ostatecznego terminu na złożenie wniosku w ramach systemu płatności podstawowej.

▼B

Taka dzierżawa nie jest traktowana jako przekazanie bez gruntów w rozumieniu art. 34 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

2. Ustęp 1 stosuje się odpowiednio do państw członkowskich stosujących tytuł III rozdział 1 sekcja 5 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

Artykuł 22

Beneficjenci na podstawie art. 24 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013

Do celów art. 24 ust. 1 akapit trzeci lit. a) ppkt (i) tiret pierwsze rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, „ziemniaki późne" i „sadzeniaki" oznaczają ziemniaki objęte kodem CN 0701 inne niż ziemniaki przeznaczone do produkcji skrobi ziemniaczanej.

Podsekcja 2

Aktywacja i przekazanie uprawnień

Artykuł 23

Obliczanie wartości uprawnień do płatności

1. Uprawnienia do płatności obliczane są najpierw z dokładnością do trzeciego miejsca po przecinku, a następnie zaokrąglane w górę lub w dół, do najbliższego drugiego miejsca po przecinku. Jeżeli obliczenie da liczbę 5 na trzecim miejscu po przecinku, otrzymana suma zaokrąglana jest w górę do drugiego miejsca po przecinku.

2. Jeżeli rolnik przekazuje ułamkową część uprawnienia, wartość tej ułamkowej części obliczana jest proporcjonalnie dla każdego pozostałego odnośnego roku zgodnie z art. 25 lub 40 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

3. Państwa członkowskie mogą zmieniać uprawnienia do płatności poprzez łączenie ułamkowych części uprawnień posiadanych przez rolnika. Wartość łączonych uprawnień ustalana jest dla każdego pozostałego odnośnego roku zgodnie z art. 25 lub 40 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 poprzez dodanie wartości części ułamkowych.

Artykuł 24

Wymogi dotyczące aktywacji uprawnień do płatności

1. Uprawnienia do płatności mogą być zgłaszane do celów płatności raz do roku, wyłącznie przez rolnika, który je posiada (własne lub dzierżawione) na dzień upływu ostatecznego terminu na złożenie pojedynczego wniosku.

▼B

Jeżeli rolnik korzysta jednak z możliwości wprowadzenia zmian do pojedynczego wniosku zgodnie z przepisami ustanowionymi przez Komisję na podstawie art. 78 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1306/2013, może on również zgłosić do płatności te uprawnienia do płatności, które posiada (własne lub dzierżawione) na dzień powiadomienia o zmianach właściwego organu, pod warunkiem że wspomniane uprawnienia do płatności nie zostały zgłoszone do płatności przez innego rolnika w odniesieniu do tego samego roku.

Jeżeli rolnik nabywa uprawnienia do płatności w drodze ich przekazania od innego rolnika i jeżeli ten drugi rolnik już zgłosił te uprawnienia do płatności, dodatkowe zgłoszenie tych uprawnień przez nabywcę jest przyjmowane wyłącznie wtedy, gdy rolnik dokonujący przekazania już poinformował właściwy organ o przekazaniu zgodnie z przepisami ustanowionymi przez Komisję na podstawie art. 34 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 i wycofa wspomniane uprawnienia do płatności ze swojego pojedynczego wniosku w terminie zmiany pojedynczego wniosku ustalonym przez Komisję na podstawie art. 78 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1306/2013.

2. W przypadku gdy rolnik, po zgłoszeniu działek odpowiadających jego wszystkim dostępnym uprawnieniom do płatności na mocy art. 33 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, wyrażonym w liczbach całkowitych, nadal dysponuje działką, która odpowiada ułamkowi hektara, może on zgłosić kolejne uprawnienie do płatności, wyrażone w liczbie całkowitej, które daje prawo do płatności obliczonej proporcjonalnie do wielkości działki. Uprawnienie do płatności uznaje się za w pełni aktywowane do celów art. 31 ust. 1 lit. b) wymienionego rozporządzenia.

Artykuł 25

Przekazanie uprawnień

1. Uprawnienia do płatności mogą zostać przekazane w dowolnym momencie roku.

2. Jeżeli państwo członkowskie korzysta z możliwości przewidzianej w art. 34 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, określa ono regiony, o których mowa w tym przepisie, w pierwszym roku stosowania art. 34 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 i nie później niż jeden miesiąc przed datą ustaloną przez państwo członkowskie zgodnie z art. 33 ust. 1 tego rozporządzenia.

Podsekcja 3

Rezerwy krajowe lub regionalne

Artykuł 26

Zwrot do rezerwy krajowej lub regionalnej z powodu zatrzymania względem przekazania uprawnień do płatności

Jeżeli państwo członkowskie korzysta z możliwości przewidzianej w art. 34 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, może ono zadecydować – zgodnie z obiektywnymi kryteriami, w sposób zapewniający równe traktowanie rolników oraz zapobieganie zakłóceniom rynku i konkurencji – o zwrocie do rezerwy krajowej lub regionalnej do 30 % rocznej wartości jednostkowej każdego uprawnienia do płatności

▼B

przekazanego bez odpowiednich kwalifikujących się hektarów, w rozumieniu art. 32 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, lub równowartości tej kwoty wyrażonej liczbą uprawnień do płatności.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego państwa członkowskie mogą przewidzieć zwrot do 50 % rocznej wartości jednostkowej każdego uprawnienia do płatności lub równowartości tej kwoty wyrażonej liczbą uprawnień do płatności, jak określono w akapicie pierwszym, w ciągu pierwszych trzech lat stosowania systemu płatności podstawowej.

Artykuł 27

Stosowanie klauzuli nieuzasadnionych zysków

Do celów art. 28 i art. 40 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 podwyższenie wartości uprawnień do płatności, o którym mowa w tych przepisach, ustala się przez porównanie wartości uprawnień do płatności tego rolnika wynikających ze stosowania art. 25 ust. 4 i art. 26 lub art. 40 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, odpowiednio po sprzedaży lub dzierżawie, o których mowa odpowiednio w art. 28 lub art. 40 ust. 5 tego rozporządzenia, z wartością uprawnień do płatności, które rolnik ten otrzymałby bez sprzedaży lub dzierżawy.

Artykuł 28

Ustalenie uprawnień do płatności z rezerwy krajowej lub regionalnej na mocy art. 30 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013

1. Do celów art. 30 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, jeżeli młody rolnik lub rolnik rozpoczynający działalność rolniczą ubiega się o uprawnienia do płatności z rezerwy krajowej lub regionalnej, gdy nie posiada żadnych uprawnień do płatności (własnych ani dzierżawionych), otrzymuje on liczbę uprawnień do płatności równą liczbie kwalifikujących się hektarów, które posiada (własnych lub dzierżawionych) na dzień, w którym upływa ostateczny termin złożenia przez niego wniosku o przydział uprawnień do płatności lub zwiększenie ich wartości ustalony przez Komisję na podstawie art. 78 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1306/2013.

2. Jeżeli młody rolnik lub rolnik rozpoczynający działalność rolniczą ubiega się o uprawnienia do płatności z rezerwy krajowej lub regionalnej, gdy posiada już uprawnienia do płatności (własne lub dzierżawione), otrzymuje on liczbę uprawnień do płatności równą liczbie kwalifikujących się hektarów, które posiada (własnych lub dzierżawionych) na dzień, w którym upływa ostateczny termin złożenia przez niego wniosku określony w ust. 1, i w odniesieniu do których nie posiada żadnych uprawnień do płatności (własnych ani dzierżawionych).

Jeżeli wartość uprawnień, które rolnik już posiada (własnych lub dzierżawionych) jest niższa od średniej wartości krajowej lub regionalnej, o której mowa art. 30 ust. 8 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, roczne wartości jednostkowe tych uprawnień mogą zostać zwiększone do średniej wartości krajowej lub regionalnej, jak przewidziano w art. 30 ust. 10 tego rozporządzenia.

▼B

W państwach członkowskich stosujących zwiększenie, o którym mowa w art. 30 ust. 10 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 do celów art. 30 ust. 7 tego rozporządzenia, zwiększenie, o którym mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, jest jednak obowiązkowe. Takie zwiększenie powinno być na poziomie odpowiadającym najwyższemu poziomowi zwiększenia stosowanego dla celów art. 30 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

3. W państwach członkowskich stosujących art. 24 ust. 6 lub 7 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 ograniczenia przydziału uprawnień do płatności ustanowione tymi przepisami mogą być stosowane odpowiednio do przydziału uprawnień do płatności na podstawie art. 30 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

Państwa członkowskie mogą jednak postanowić, że jeżeli stosowanie jednego lub kilku ograniczeń, o których mowa w akapicie pierwszym, ogranicza łączną liczbę uprawnień do płatności, które rolnik już posiada i które zostały nowo przydzielone z rezerwy, do liczby niższej niż stały odsetek jego kwalifikujących się hektarów w roku, w którym ubiega się on o przydzielenie uprawnień do płatności z rezerwy, rolnikowi temu przydziela się dodatkową liczbę uprawnień do płatności odpowiadającą udziałowi w łącznej liczbie jego kwalifikujących się hektarów zgłoszonych we wniosku na ten rok zgodnie z art. 72 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013.

Stały odsetek, o którym mowa w akapicie drugim niniejszego artykułu, jest obliczany zgodnie z metodą, o której mowa w art. 31 ust. 2 akapit drugi niniejszego rozporządzenia.

Udział w łącznej liczbie kwalifikujących się hektarów danego rolnika, o którym to udziale mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, oblicza się jako połowę różnicy w punktach procentowych między stałym odsetkiem, o którym mowa w akapicie trzecim niniejszego ustępu, a udziałem uprawnień do płatności posiadanych przez rolnika w jego kwalifikujących się hektarach zgłoszonych zgodnie z art. 72 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 w jego wniosku na rok, o którym mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu. Do celów niniejszego akapitu „uprawnienia do płatności posiadane przez rolnika” oznaczają uprawnienie do płatności będące już w posiadaniu rolnika i uprawnienie do płatności, które ma zostać nowo przydzielone z rezerwy.

Państwa członkowskie, obliczając liczbę kwalifikujących się hektarów, o których mowa w akapitach drugim, trzecim i czwartym niniejszego ustępu, mogą zdecydować o niewłączeniu obszarów zajętych pod uprawy trwałe, trwałe użytki zielone znajdujące się na obszarach o trudnych warunkach klimatycznych, o których mowa w art. 24 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, lub obszary uznane za trwałe użytki zielone zgodnie z art. 4 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

Państwa członkowskie korzystające z możliwości przewidzianej w art. 23 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 i dotyczącej stosowania systemu płatności podstawowej na poziomie regionalnym mogą oprzeć metodę obliczania, o której mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, na łącznej liczbie przydzielonej lub zgłoszonej w 2015 r. w danym regionie.

▼B

Do celów określenia progu, o którym mowa w akapicie drugim, nie uwzględnia się gruntu nabytego lub wziętego w dzierżawę przez rolnika po 19 października 2011 r.

4. Do celów niniejszego artykułu uwzględnia się jedynie tych rolników rozpoczynających działalność rolniczą, którzy rozpoczęli działalność rolniczą w roku kalendarzowym 2013 lub w latach późniejszych oraz którzy złożyli wniosek o płatność podstawową nie później niż dwa lata po upływie roku kalendarzowego, w którym rozpoczęli działalność rolniczą.

Artykuł 29

Ustalenie uprawnień do płatności z rezerwy krajowej lub regionalnej na mocy art. 30 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013

1. Do celów art. 30 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, w przypadku gdy nowe uprawnienia do płatności są przydzielane w sposób przewidziany w art. 30 ust. 10 tego rozporządzenia, zostają one przydzielone zgodnie z warunkami określonymi w niniejszym artykule, a także zgodnie z obiektywnymi kryteriami określonymi przez dane państwo członkowskie.

2. W przypadku gdy rolnik nieposiadający żadnych uprawnień do płatności (własnych ani dzierżawionych) jest uprawniony zgodnie z art. 30 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 do otrzymania uprawnień do płatności z rezerwy krajowej lub regionalnej i złoży o nie wniosek, otrzymuje on liczbę uprawnień do płatności maksymalnie do liczby kwalifikujących się hektarów, które posiada (własne lub dzierżawione) na dzień, w którym upływa ostateczny termin złożenia przez niego wniosku określony w art. 28 ust. 1.

3. W przypadku gdy rolnik posiadający uprawnienia do płatności (własne lub dzierżawione) jest uprawniony zgodnie z art. 30 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 do otrzymania uprawnień do płatności z rezerwy krajowej lub regionalnej i złoży o nie wniosek, otrzymuje on liczbę uprawnień do płatności maksymalnie do liczby kwalifikujących się hektarów, które posiada (własne lub dzierżawione) na dzień, w którym upływa ostateczny termin złożenia przez niego wniosku określony w art. 28 ust. 1, i w odniesieniu do których nie posiada żadnego uprawnienia do płatności (własnego ani dzierżawionego).

Jeżeli wartość uprawnień, które rolnik już posiada (własnych lub dzierżawionych) jest niższa od średniej wartości krajowej lub regionalnej, o której mowa art. 30 ust. 8 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, roczne wartości jednostkowe tych uprawnień mogą zostać zwiększone do średniej wartości krajowej lub regionalnej, jak przewidziano w art. 30 ust. 10 tego rozporządzenia.

4. Do celów ust. 1 państwa członkowskie nie ustanawiają kryteriów dotyczących produkcji lub innych danych dla poszczególnych sektorów na okres po terminie wyznaczonym przez państwo członkowskie zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1122/2009 w odniesieniu do roku składania wniosków 2013.

▼B

Artykuł 30

Dalsze przepisy dotyczące ustalania uprawnień do płatności z rezerwy krajowej lub regionalnej

1. W przypadku zwiększania rocznych wartości jednostkowych uprawnień do płatności, o którym mowa w art. 30 ust. 10 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, państwa członkowskie zwiększają wartość jednostkową uprawnień do płatności, które rolnik już posiada (własne lub dzierżawione) w dniu składania wniosku o przydział uprawnień z rezerwy krajowej lub regionalnej zgodnie z obiektywnymi kryteriami oraz w taki sposób, aby zapewnić równe traktowanie rolników oraz aby uniknąć wystąpienia zakłóceń rynku i konkurencji.

2. Do celów ust. 1 państwa członkowskie nie ustanawiają kryteriów dotyczących produkcji lub innych danych dla poszczególnych sektorów na okres po terminie wyznaczonym przez państwo członkowskie zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1122/2009 w odniesieniu do roku składania wniosków 2013.

Artykuł 31

Szczególne trudności

1. Jeżeli wskutek działania siły wyższej lub okoliczności nadzwyczajnych rolnik nie miał możliwości złożenia wniosku o przydział uprawnień do płatności zgodnie z art. 24 ust. 1 lub art. 39 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 i ubiega się o uprawnienia do płatności z rezerwy krajowej lub regionalnej, przydziela mu się uprawnienia do płatności na podstawie art. 30 ust. 7 lit. c) tego rozporządzenia. Państwa członkowskie ustanawiają roczne wartości jednostkowe uprawnień do płatności przydzielanych zgodnie z odpowiednio art. 25 lub 40 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 i decyzjami podjętymi przez państwo członkowskie w odniesieniu do opcji przewidzianych w tych artykułach.

2. Państwa członkowskie mogą postanowić, że jeżeli stosowanie jednego lub kilku ograniczeń dotyczących przydziału uprawnień do płatności określonych w art. 24 ust. 3–7 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 ogranicza liczbę uprawnień do płatności przydzielonych rolnikowi do liczby niższej niż stały odsetek jego kwalifikujących się hektarów i jeżeli rolnik ubiega się o uprawnienia do płatności z rezerwy krajowej lub regionalnej, takiego rolnika uznaje się za znajdującego się w „określonych niekorzystnych warunkach” zgodnie z art. 30 ust. 7 lit. b) tego rozporządzenia. W takim przypadku rolnikowi przydziela się liczbę uprawnień do płatności zgodnie z art. 30 ust. 7 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 odpowiadającą udziałowi w łącznej liczbie jego kwalifikujących się hektarów zgłoszonych we wniosku za 2015 r. zgodnie z art. 72 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013.

Stały odsetek, o którym mowa w akapicie pierwszym, oblicza się jako łączną liczbę uprawnień do płatności przydzielonych w danym państwie członkowskim w 2015 r., po zastosowaniu ograniczeń przewidzianych w art. 24 ust. 3–7 rozporządzenia (UE) n 1307/2013, podzieloną przez łączną liczbę kwalifikujących się hektarów zgłoszonych w państwie członkowskim w 2015 r. zgodnie z art. 72 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013.

▼B

Udział w łącznej liczbie kwalifikujących się hektarów danego rolnika, o którym to udziale mowa w akapicie pierwszym, oblicza się jako połowę różnicy w punktach procentowych między stałym odsetkiem, o którym mowa w akapitach pierwszym i drugim, a udziałem uprawnień do płatności posiadanych przez rolnika w jego kwalifikujących się hektarach zgłoszonych w 2015 r. zgodnie z art. 72 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1306/2013.

Państwa członkowskie, obliczając liczbę kwalifikujących się hektarów, o których mowa w akapitach pierwszym, drugim i trzecim niniejszego ustępu, mogą zdecydować, by nie włączać obszarów zajętych pod uprawy trwałe, trwałe użytki zielone znajdujące się na obszarach o trudnych warunkach klimatycznych, o których mowa w art. 24 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, lub obszary uznane za trwałe użytki zielone zgodnie z art. 4 ust. 2 akapit drugi tego rozporządzenia.

Państwa członkowskie korzystające z możliwości przewidzianej w art. 23 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 i dotyczącej stosowania systemu płatności podstawowej na poziomie regionalnym mogą oprzeć metodę obliczania, o której mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, na łącznej liczbie przydzielonej lub zgłoszonej w 2015 r. w danym regionie.

Do celów określenia progu, o którym mowa w akapicie pierwszym, nie uwzględnia się gruntu nabytego lub wziętego w dzierżawę przez rolnika po 19 października 2011 r.

Podsekcja 4

Państwa członkowskie stosujące art. 21 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013

Artykuł 32

Wdrożenie w państwach członkowskich stosujących art. 21 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013

O ile nie przewidziano inaczej w niniejszej sekcji, przepisy niniejszej sekcji mają zastosowanie do państw członkowskich stosujących art. 21 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

Artykuł 33

Stosowanie art. 21 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013

Do celów ustalenia, które uprawnienia do płatności wygasają zgodnie z art. 21 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, pierwszeństwo mają te uprawnienia do płatności, które mają najniższe wartości.

W przypadku gdy uprawnienia do płatności mają taką samą wartość, liczbę uprawnień do płatności posiadanych na własność oraz liczbę dzierżawionych uprawnień do płatności obniża się w takich samych proporcjach.

Państwa członkowskie mogą zdecydować o stosowaniu akapitów pierwszego i drugiego na poziomie regionalnym.

▼B

Artykuł 34

Ustalanie wartości uprawnień do płatności na podstawie art. 26 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 w przypadku państw członkowskich stosujących art. 21 ust. 3 tego rozporządzenia

Do celów ustalenia początkowej wartości jednostkowej uprawnień do płatności państwa członkowskie stosujące art. 21 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 mogą dostosować kwotę płatności na 2014 r., o których mowa w art. 26 ust. 5 tego rozporządzenia, poprzez odjęcie – przed uwzględnieniem zmniejszeń i wykluczeń – kwoty wynikającej z uprawnień do płatności, które wygasły na mocy art. 21 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

SEKCJA 2

System jednolitej płatności obszarowej

Artykuł 35

Kwalifikujące się hektary w państwach członkowskich stosujących system jednolitej płatności obszarowej

Do celów systemu jednolitej płatności obszarowej przewidzianego w tytule III rozdział 1 sekcja 4 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, włączając wszelkie odniesienia w rozporządzeniu (UE) nr 1307/2013 do kwalifikujących się hektarów zgłoszonych do celów tego systemu, uwzględnia się tylko te kwalifikujące się hektary, które zostały zatwierdzone w rozumieniu art. 2 ust. 1 akapit drugi pkt 23 lit. a) rozporządzenia delegowanego (UE) nr 640/2014.

Artykuł 36

Stosowanie art. 36 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013

1. Do celów różnicowania jednolitej płatności obszarowej przewidzianego w art. 36 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 stosuje się następujące zasady:

a) odniesienie do środków wsparcia specjalnego, o których mowa w art. 68 ust. 1 lit. a), b) i c) rozporządzenia (WE) nr 73/2009, pozostaje bez uszczerbku dla możliwości uwzględniania przez państwa członkowskie tylko jednego lub kilku środków wdrożonych w ramach takich środków wsparcia specjalnego;

b) państwa członkowskie mogą, zgodnie z obiektywnymi i niedyskryminującymi kryteriami, decydować o poziomie wsparcia, jakie należy uwzględnić dla jednego lub więcej systemów stosowanych przez zainteresowane państwo członkowskie zgodnie z art. 36 ust. 3 akapit drugi tego rozporządzenia oraz, w stosownych przypadkach, zgodnie z akapitem trzecim wspomnianego przepisu. Przy uwzględnianiu wsparcia przyznanego w ramach odpowiedniego systemu w 2014 r. kwota wykorzystana do różnicowania jednolitej płatności obszarowej nie może być jednak wyższa niż odpowiednia kwota przyznana indywidualnemu rolnikowi w ramach takiego systemu w 2014 r.;

c) przy uwzględnianiu wsparcia przyznanego zgodnie z art. 68 ust. 1 lit. c) oraz art. 126, 127 i 129 rozporządzenia (WE) nr 73/2009 takie różnicowanie nie zmienia tego, że systemy te pozostają niezwiązane z wielkością produkcji.

▼B

Takie różnicowanie dostępne jest dla rolników, którzy w 2014 r. otrzymali wsparcie, o którym mowa art. 36 ust. 3 akapity drugi, trzeci i czwarty rozporządzenia (UE) nr 1307/2013. Kwota na hektar ustalana jest co roku poprzez podzielenie kwoty wykorzystanej do różnicowania jednolitej płatności obszarowej dostępnej dla indywidualnego rolnika przez liczbę kwalifikujących się hektarów zgłoszonych przez tego rolnika zgodnie z art. 72 ust. 1 akapit pierwszy lit a) rozporządzenia (UE) nr 1306/2013.

2. Jeżeli kwota wsparcia w ramach jednego systemu lub większej ich liczby, o których to systemach mowa w art. 36 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, odnosząca się do 2014 r. jest niższa od odpowiednich kwot w roku poprzedzającym lata, których dotyczy działanie siły wyższej lub wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności, państwo członkowskie uwzględnia wsparcie udzielane w ramach danych systemów wsparcia w roku poprzedzającym lata, których dotyczy działanie siły wyższej lub wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności.

Państwa członkowskie mogą zdecydować o ograniczeniu stosowania akapitu pierwszego do przypadków, w których płatności bezpośrednie dotyczące roku 2014 są niższe niż określony odsetek odpowiednich kwot w roku poprzedzającym lata, których dotyczy działanie siły wyższej lub wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności. Odsetek ten wynosi co najmniej 85 %.

3. Państwa członkowskie mogą postanowić, że w przypadku faktycznego lub przewidywanego dziedziczenia różnicowanie jednolitej płatności obszarowej jest dostępne dla rolnika, który odziedziczył gospodarstwo, pod warunkiem że rolnik ten kwalifikuje się w ramach systemu jednolitej płatności obszarowej.

Artykuł 37

Produkcja konopi w ramach systemu jednolitej płatności obszarowej

Art. 9 stosuje się odpowiednio w odniesieniu do systemu jednolitej płatności obszarowej.

ROZDZIAŁ 3

ZAZIELENIANIE

SEKCJA 1

Równoważność

Artykuł 38

Wymogi mające zastosowanie do krajowych lub regionalnych systemów certyfikacji

1. Państwa członkowskie, które postanowią wdrażać praktyki równoważne, o których mowa w art. 43 ust. 3 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, wyznaczają co najmniej jeden publiczny lub prywatny organ certyfikacyjny, którego celem jest zaświadczanie, że rolnicy stosują

▼B

w swoich gospodarstwach praktyki zgodne z art. 43 ust. 3 tego rozporządzenia.

2. Publiczne lub prywatne organy certyfikacyjne spełniają następujące warunki:

a) posiadają wiedzę fachową, sprzęt oraz infrastrukturę wymagane do wykonywania zadań certyfikacyjnych;

b) posiadają wystarczającą liczbę wykwalifikowanych i doświadczonych pracowników;

c) są bezstronne i nie pozostają w żadnym konflikcie interesów w zakresie wykonywania zadań certyfikacyjnych.

Prywatne organy certyfikacyjne są akredytowane zgodnie z EN ISO/IEC 17021 (wymagania dotyczące jednostek prowadzących audyt i certyfikację systemów zarządzania) lub EN ISO/IEC 17065 (Ocena zgodności – Wymagania dla jednostek certyfikujących wyroby, procesy i usługi) w sektorze produkcji rolnej. Akredytacją zajmuje się wyłącznie krajowa jednostka akredytująca w danym państwie członkowskim zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 ([1]).

3. Wyznaczenie publicznego lub prywatnego organu certyfikacyjnego zostaje cofnięte, jeżeli organ ten nie spełnia warunków wyznaczenia określonych w ust. 2.

Artykuł 39

Obliczanie kwoty, o której mowa w art. 28 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1305/2013

1. W przypadku rolników, którzy postanowią przestrzegać praktyk, o których mowa w sekcji I pkt 3 i 4 oraz w sekcji III pkt 7 w załączniku IX do rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 oraz wszelkich innych praktyk równoważnych dodanych do tego załącznika, w odniesieniu do których potrzebne jest specjalne obliczenie w celu uniknięcia podwójnego finansowania, uznanych za praktyki równoważne na podstawie art. 43 ust. 3 lit. a) tego rozporządzenia, państwa członkowskie odliczają od kwoty wsparcia na hektar obliczonej na podstawie art. 28 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 kwotę odpowiadającą jednej trzeciej średniej płatności z tytułu zazieleniania na hektar w danym państwie członkowskim lub regionie w odniesieniu do każdej praktyki w zakresie zazieleniania, z którą dana praktyka jest równoważna.

Średnią płatność z tytułu zazieleniania na hektar w danym państwie członkowskim lub regionie oblicza się na podstawie wartości procentowej, o której mowa w art. 47 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, dotyczącej średniej krajowych pułapów na lata 2015–2019 określonych w załączniku II do tego rozporządzenia, oraz na podstawie liczby kwalifikujących się hektarów zgłoszonych zgodnie z art. 33 lub art. 36 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 w 2015 r. Państwa członkowskie,

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30).

▼B

które postanowią już w 2015 r. wdrożyć praktyki, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, mogą oszacować liczbę kwalifikujących się hektarów zgłoszonych w 2015 r. w oparciu o zgłoszenia złożone w 2014 r. na podstawie art. 34 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 73/2009.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie, które postanowią zastosować art. 43 ust. 9 akapit trzeci rozporządzenia (UE) 1307/2013, mogą zdecydować o zastosowaniu odliczenia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w indywidualnych przypadkach, w kwocie odpowiadającej jednej trzeciej średniej płatności z tytułu zazieleniania na hektar w przypadku danego rolnika.

Średnią płatność z tytułu zazieleniania dla danego rolnika oblicza się na podstawie średniej płatności indywidualnej obliczonej zgodnie z art. 43 ust. 9 akapity trzeci i czwarty rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 na lata 2015–2019 oraz na podstawie liczby kwalifikujących się hektarów zgłoszonych przez rolnika zgodnie z art. 33 tego rozporządzenia w 2015 r.

SEKCJA 2

Dywersyfikacja upraw

Artykuł 40

Obliczanie udziału różnych upraw w celu dywersyfikacji upraw

1. Do celów obliczania udziału różnych upraw, przewidzianego w art. 44 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, uwzględnia się okres obejmujący najistotniejszą część okresu uprawy z uwzględnieniem tradycyjnych praktyk uprawy stosowanych w danym państwie.

Państwa członkowskie informują rolników o tym okresie odpowiednio wcześnie. Dla celów obliczenia udziału różnych upraw każdy hektar na łącznej powierzchni gruntów ornych gospodarstwa uwzględnia się tylko raz w jednym roku składania wniosków.

2. Dla celów obliczenia udziału różnych upraw obszar zajęty pod daną uprawę może obejmować elementy krajobrazu, które stanowią część kwalifikującego się obszaru zgodnie z art. 9 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 640/2014.

3. Na obszarze, na którym stosuje się uprawę mieszaną polegającą na jednoczesnym prowadzeniu dwóch lub większej liczby upraw w oddzielnych rzędach, każdą uprawę liczy się jako oddzielną, jeśli pokrywa ona co najmniej 25 % tego obszaru. Powierzchnię obszaru pokrytego oddzielnymi uprawami oblicza się, dzieląc powierzchnię obszaru, na którym prowadzi się uprawę mieszaną, przez liczbę upraw pokrywających co najmniej 25 % tego obszaru, niezależnie od faktycznego udziału danej uprawy na tym obszarze.

Obszary, na których prowadzi się uprawę mieszaną, w której w główną uprawę wsiewa się drugą uprawę, uznaje się za obszary zajęte jedynie pod uprawę główną.

▼B

Obszary, na których wysiewa się mieszankę nasion, uznaje się za obszary objęte jedną pojedynczą uprawą, niezależnie od poszczególnych roślin zawartych w mieszance. Nie naruszając przepisów art. 44 ust. 4 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, taką pojedynczą uprawę określa się jako „uprawę mieszaną”. Jeżeli można ustalić, że gatunki z różnych mieszanek nasion różnią się od siebie, państwa członkowskie mogą uznać takie różne mieszanki nasion za oddzielne pojedyncze uprawy, pod warunkiem że te różne mieszanki nasion nie są stosowane do uprawy, o której mowa w art. 44 ust. 4 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

SEKCJA 3

Trwałe użytki zielone

Artykuł 41

Ramy wyznaczania dalszego zakresu obszarów trwałych użytków zielonych wrażliwych pod względem środowiskowym poza obszarami Natura 2000

Wrażliwe pod względem środowiskowym obszary trwałych użytków zielonych nienależące do obszarów objętych dyrektywą 92/43/EWG ani dyrektywą 2009/147/WE, o których mowa w art. 45 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, wyznacza się na podstawie co najmniej jednego z poniższych kryteriów:

a) obszar obejmuje gleby organiczne z dużą zawartością węgla organicznego, takie jak gleby torfowe czy tereny podmokłe;

b) obszar obejmuje siedliska wymienione w załączniku I do dyrektywy 92/43/EWG lub chronione na podstawie przepisów krajowych;

c) na obszarze występują gatunki roślin wymienione w załączniku II do dyrektywy 92/43/EWG lub chronione na podstawie przepisów krajowych;

d) obszar ma szczególne znaczenie dla gatunków dzikiego ptactwa wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2009/147/WE;

e) obszar ma szczególne znaczenie dla gatunków dzikich zwierząt chronionych zgodnie z dyrektywą 92/43/EWG lub na podstawie przepisów krajowych;

f) obszar obejmuje trwałe użytki zielone o wysokiej wartości przyrodniczej określone w oparciu o obiektywne kryteria ustanowione przez dane państwo członkowskie;

g) obszar obejmuje gleby poważnie zagrożone erozją;

h) obszar jest położony na terenie wrażliwym wyznaczonym w ramach planów gospodarowania wodami w dorzeczu zgodnie z dyrektywą 2000/60/WE.

▼B

Państwa członkowskie mogą co roku decydować o dodaniu nowo wyznaczonych obszarów i informują zainteresowanych rolników o tej decyzji w odpowiednim czasie.

Artykuł 42

Ponowne przekształcenie w przypadku nieprzestrzegania obowiązku dotyczącego obszarów trwałych użytków zielonych wrażliwych pod względem środowiskowym

Nie naruszając przepisów dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]), w przypadku gdy rolnik przekształcił lub zaorał trwałe użytki zielone objęte obowiązkiem, o którym mowa w art. 45 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, zainteresowane państwo członkowskie ustanawia obowiązek ponownego przekształcenia tego obszaru w trwały użytek zielony i może, w poszczególnych przypadkach, udzielić danemu rolnikowi szczegółowych instrukcji dotyczących tego, jak naprawić szkody wyrządzone środowisku, aby przywrócić obszarowi status wrażliwego pod względem środowiskowym.

W razie ustalenia, że przepisy nie są przestrzegane, bezzwłocznie informuje się rolnika o obowiązku ponownego przekształcenia oraz o dacie, przed upływem której ten obowiązek należy wypełnić. Data ta przypada nie później niż data złożenia pojedynczego wniosku na następny rok lub w przypadku Szwecji i Finlandii – nie później niż dnia 30 czerwca roku następnego.

Na zasadzie odstępstwa od art. 4 ust. 1 lit. h) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 obszary objęte ponownym przekształceniem uważa się za trwałe użytki zielone od pierwszego dnia ponownego przekształcenia i są one objęte obowiązkiem, o którym mowa w art. 45 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

Artykuł 43

Obliczanie wskaźnika trwałych użytków zielonych

1. Obszary zgłoszone przez rolników uczestniczących w systemie dla małych gospodarstw, o którym mowa w tytule V rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, jak również jednostki gospodarstwa wykorzystywane do celów produkcji ekologicznej zgodnie z art. 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 ([2]), nie są uwzględniane w udziale powierzchni trwałych użytków zielonych w stosunku do łącznej powierzchni użytków rolnych ani we wskaźniku referencyjnym, o których mowa w art. 45 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

2. Przy obliczaniu powierzchni trwałych użytków zielonych zgodnie z art. 45 ust. 2 akapit drugi lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 można odjąć powierzchnię obszarów zgłoszonych przez rolników w 2012 r. jako grunt pod pastwiska trwałe, który został przekształcony w grunt o innym rodzaju użytkowania, maksymalnie do liczby hektarów pastwiska trwałego lub trwałych użytków zielonych ustalonej przez rolników po 2012 r. i zgłoszonej w 2015 r. na poziomie krajowym, regionalnym, podregionalnym lub na poziomie gospodarstwa, pod warunkiem że spełniono obowiązujące wymogi dotyczące utrzymywania pastwisk trwałych ustanowione w art. 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 73/2009 i w art. 93 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013.

([1]) Dyrektywa 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu (Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 56).

([2]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2092/91 (Dz.U. L 189 z 20.7.2007, s. 1).

▼B

Przy obliczaniu liczby hektarów pastwisk trwałych lub trwałych użytków zielonych ustalonej po 2012 r., o której mowa w akapicie pierwszym, uwzględnia się tylko hektary pastwisk trwałych lub trwałych użytków zielonych na obszarze użytków rolnych zgłoszonych w latach 2012, 2013 lub 2014 zgodnie z art. 34 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 73/2009.

3. Państwa członkowskie dostosowują wskaźnik odniesienia, jeżeli uznają, że na jego zmianę w sposób znaczący wpływa w szczególności zmiana obszaru objętego produkcją ekologiczną lub zmiana liczby uczestników systemu dla małych gospodarstw. W takich przypadkach państwa członkowskie niezwłocznie informują Komisję o wprowadzonych dostosowaniach oraz podają uzasadnienie takich dostosowań.

Artykuł 44

Utrzymanie wskaźnika trwałych użytków zielonych

1. Państwa członkowskie mogą nakładać na rolników indywidualny obowiązek nieprzekształcania trwałych użytków zielonych bez uprzedniego indywidualnego zezwolenia. Rolnicy są informowani o tym obowiązku bezzwłocznie i w każdym przypadku przed dniem 15 listopada roku, w którym zainteresowane państwo członkowskie podejmuje taką decyzję. Obowiązek ten stosuje się jedynie do rolników, wobec których mają zastosowanie obowiązki zgodnie z tytułem III rozdział 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 w odniesieniu do trwałych użytków zielonych nieobjętych przepisami art. 45 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

Przy wydawaniu zezwoleń można stosować obiektywne i niedyskryminacyjne kryteria, w tym kryteria środowiskowe. Jeśli w odniesieniu do zezwolenia, o którym mowa w akapicie pierwszym, ma zastosowanie warunek, zgodnie z którym należy wyznaczyć inny obszar o takiej samej liczbie hektarów jako trwałe użytki zielone, to obszar taki, na zasadzie odstępstwa od art. 4 ust. 1 lit. h) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, należy uważać za trwałe użytki zielone od pierwszego dnia przekształcenia. Obszary takie wykorzystuje się do uprawy traw lub innych pastewnych roślin zielnych przynajmniej przez okres pięciu kolejnych lat po dacie przekształcenia, lub o ile tak zdecyduje państwo członkowskie, w przypadku gdy rolnicy przekształcają obszary, które już wcześniej były wykorzystywane do uprawy traw lub innych pastewnych roślin zielnych w trwałe użytki zielone, przez taką liczbę lat, jaka jest konieczna, aby uzyskać okres pięciu kolejnych lat.

2. W przypadku stwierdzenia, że wskaźnik, o którym mowa w art. 45 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, zmniejszył się o ponad 5 % w stosunku do wskaźnika referencyjnego, o którym mowa w tym artykule, zainteresowane państwo członkowskie nakłada obowiązek ponownego przekształcenia obszaru w trwałe użytki zielone oraz ustanawia przepisy mające na celu zapobieganie nowemu przekształcaniu trwałych użytków zielonych.

Państwa członkowskie określają, którzy spośród rolników spełniających poniższe warunki, są objęci obowiązkiem ponownego przekształcenia:

a) rolnicy podlegający obowiązkom określonym w tytule III rozdział 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 w odniesieniu do trwałych użytków zielonych nieobjętych przepisami art. 45 ust. 1 tego rozporządzenia; oraz

▼B

b) rolnicy, którzy – w oparciu o wnioski złożone zgodnie z art. 72 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 lub art. 19 rozporządzenia (WE) nr 73/2009 w ciągu dwóch poprzednich lat kalendarzowych lub w 2015 r. w ciągu trzech poprzednich lat kalendarzowych – dysponowali obszarami rolniczymi, które powstały w wyniku przekształcenia trwałych użytków zielonych lub gruntów pod pastwiska trwałe w grunty do wykorzystywania w innych celach.

W przypadku gdy okresy, o których mowa w akapicie drugim lit. b), obejmują lata kalendarzowe przed 2015 r., obowiązek ponownego przekształcenia ma zastosowanie również do obszarów, które zostały przekształcone w grunty do wykorzystywania w innych celach z gruntów pod pastwiska trwałe objętych obowiązkiem, o którym mowa w art. 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 73/2009 lub art. 93 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013.

Przy określaniu, którzy rolnicy mają ponownie przekształcić obszary w trwałe użytki zielone, państwa członkowskie nakładają ten obowiązek w pierwszej kolejności na rolników dysponujących obszarem, który został przekształcony w grunt o innym rodzaju wykorzystywania z trwałych użytków zielonych lub gruntów pod pastwiska trwałe, w stosownych przypadkach, z naruszeniem wymogu uzyskania zezwolenia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu lub w art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1122/2009. Ci rolnicy przekształcają ponownie cały przekształcony obszar.

3. Jeśli zastosowanie ust. 2 akapit czwarty nie prowadzi do wzrostu wskaźnika, o którym mowa w art. 45 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, ponad próg 5 %, państwa członkowskie ustanawiają przepisy, zgodnie z którymi rolnicy, którzy dysponują obszarem przekształconym z obszaru trwałych użytków zielonych lub z gruntów pod pastwiska trwałe w grunt o innym rodzaju wykorzystywania w okresach, o których mowa w ust. 2 akapit drugi lit. b) niniejszego artykułu, mają ponownie przekształcić również odsetek tego przekształconego obszaru w trwałe użytki zielone lub wyznaczyć inny obszar odpowiadający temu odsetkowi jako obszar trwałych użytków zielonych. Ten odsetek oblicza się w oparciu o obszar przekształcony przez rolnika w okresach, o których mowa w ust. 2 akapit drugi lit. b) niniejszego artykułu, oraz obszar konieczny do zwiększenia wskaźnika, o którym mowa w art. 45 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, powyżej progu 5 %.

W celu obliczenia odsetka, o którym mowa w akapicie pierwszym, państwa członkowskie mogą wyłączyć z obszaru przekształconego przez rolnika te obszary, które stały się trwałymi użytkami zielonymi po dniu 31 grudnia 2015 r., pod warunkiem że państwa członkowskie przeprowadzają administracyjne kontrole krzyżowe trwałych użytków zielonych corocznie zgłaszanych w geoprzestrzennym wniosku o przyznanie pomocy poprzez ich przestrzenne oddzielenie od obszarów zgłoszonych w 2015 r. jako pastwiska trwałe i zarejestrowanych w systemie identyfikacji działek rolnych oraz że te obszary użytków zielonych nie zostały ustanowione w wyniku wypełniania obowiązku ponownego przekształcenia lub wyznaczenia obszaru trwałych użytków zielonych zgodnie z ust. 2 lub niniejszym ustępem. Jeśli jednak takie wyłączenie nie pozwala na zwiększenie wskaźnika, o którym mowa w art. 45 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, powyżej progu 5 %, wówczas państwa członkowskie nie wyłączają tych obszarów.

▼B

Trwałe użytki zielone lub grunty pod pastwiska trwałe utworzone przez rolników w ramach zobowiązań zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1698/2005 ([1]) i rozporządzeniem (UE) nr 1305/2013 nie są uwzględniane jako część obszaru przekształconego przez rolnika dla celów obliczenia odsetka, o którym mowa w akapicie pierwszym.

Rolnicy są informowani o indywidualnym obowiązku ponownego przekształcenia i o przepisach mających na celu zapobieganie nowemu przekształcaniu trwałych użytków zielonych bezzwłocznie oraz w każdym przypadku przed dniem 31 grudnia roku, w którym stwierdzono obniżenie wskaźnika poniżej 5 %. Obowiązek ponownego przekształcenia należy wypełnić przed datą złożenia pojedynczego wniosku na następny rok lub w przypadku Szwecji i Finlandii – przed dniem 30 czerwca roku następnego.

Na zasadzie odstępstwa od art. 4 ust. 1 lit. h) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 obszary ponownie przekształcone w trwałe użytki zielone lub wyznaczone jako trwałe użytki zielone uważa się za trwałe użytki zielone od pierwszego dnia ponownego przekształcenia lub wyznaczenia. Obszary te wykorzystuje się do uprawy traw lub innych pastewnych roślin zielnych przynajmniej przez okres pięciu kolejnych lat po dacie przekształcenia, lub o ile tak zdecyduje państwo członkowskie, w przypadku gdy rolnicy przekształcają obszary, które już wcześniej były wykorzystywane do uprawy traw lub innych pastewnych roślin zielnych w trwałe użytki zielone, przez tyle lat, ile jest konieczne, aby uzyskać okres pięciu kolejnych lat.

SEKCJA 4

Obszar proekologiczny

Artykuł 45

Dalsze kryteria dla rodzajów obszarów proekologicznych

1. W odniesieniu do kwalifikacji rodzajów obszarów wymienionych w art. 46 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 jako obszary proekologiczne zastosowanie mają ust. 2–11 niniejszego artykułu.

2. Na gruntach ugorowanych nie ma produkcji rolnej. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 4 ust. 1 lit. h) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 grunty ugorowane w celu spełnienia warunku obszaru proekologicznego od ponad pięciu lat pozostają gruntami ornymi.

3. Tarasy są tarasami chronionymi zgodnie z normą GAEC 7, o której mowa w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 1306/2013, oraz innymi tarasami. Państwa członkowskie mogą zdecydować, że za obszary proekologiczne uznają jedynie tarasy objęte normą GAEC 7. Państwa członkowskie, które zdecydują się uznać także inne tarasy, ustalają kryteria dotyczące tych innych tarasów, w tym minimalną wysokość na podstawie uwarunkowań krajowych lub regionalnych.

4. Elementy krajobrazu pozostają do dyspozycji rolnika; należą do nich elementy chronione zgodnie z GAEC 7, SMR 2 lub SMR 3, o których mowa w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 1306/2013, oraz następujące elementy:

a) żywopłoty lub pasy porośnięte lasem o szerokości do 10 metrów;

([1]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. L 277 z 21.10.2005, s. 1).

▼B

b) zadrzewienie pojedyncze o średnicy korony minimum 4 metry;

c) zadrzewienie liniowe o średnicy korony minimum 4 metry. Odległość między koronami nie przekracza 5 metrów;

d) zadrzewienie grupowe charakteryzujące się pełnym zwarciem drzewostanu oraz lasy odroślowe – w obu przypadkach maksymalnie 0,3 ha;

e) obrzeża pól o szerokości 1–20 metrów, na których nie prowadzi się produkcji rolnej;

f) stawy o maksymalnej powierzchni 0,1 ha. Zbiorników z betonu lub tworzywa sztucznego nie uznaje się za obszar proekologiczny;

g) rowy o maksymalnej szerokości 6 metrów, w tym otwarte cieki wodne do celów nawadniania lub odwadniania. Kanałów o betonowych ścianach nie uznaje się za obszar proekologiczny;

h) tradycyjne murki kamienne.

W należycie uzasadnionych przypadkach państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o ograniczeniu wyboru elementów krajobrazu do tych objętych GAEC 7, SMR 2 lub SMR 3, o których mowa w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 1306/2013, lub do jednego lub kilku elementów wymienionych w akapicie pierwszym lit. a)–h).

Do celów akapitu pierwszego lit. b) i c) państwa członkowskie mogą włączyć drzewa o średnicy poniżej 4 metrów, które uznają za cenne elementy krajobrazu.

Do celów akapitu pierwszego lit. e) państwa członkowskie mogą ustalić niższą maksymalną szerokość.

Do celów akapitu pierwszego lit. f) państwa członkowskie mogą ustalić minimalną wielkość stawów oraz mogą postanowić, że do wielkości stawu włącza się pas roślinności nadbrzeżnej wzdłuż wody o szerokości do 10 metrów. Mogą one określić kryteria gwarantujące, że stawy posiadają walory przyrodnicze, biorąc pod uwagę rolę, jaką stawy naturalne odgrywają w ochronie siedlisk i gatunków.

Do celów akapitu pierwszego lit. h) państwa członkowskie ustanawiają minimalne kryteria oparte na krajowych lub regionalnych uwarunkowaniach, w tym ograniczenia dotyczące wysokości i szerokości.

5. Strefy buforowe obejmują strefy buforowe wzdłuż cieków wodnych wymagane na podstawie GAEC 1, SMR 1 lub SMR 10, o których mowa w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 1306/2013, oraz inne strefy buforowe. Minimalną szerokość tych innych stref buforowych określają państwa członkowskie, jednak nie może być ona mniejsza niż 1 metr. Strefy te są umiejscowione na polu uprawnym

▼B

lub przylegają do niego w taki sposób, że ich dłuższe krawędzie są równoległe do krawędzi cieku wodnego lub jednolitej części wód. Wzdłuż cieków wodnych strefy te mogą obejmować pasy roślinności nadbrzeżnej o szerokości do 10 metrów. W strefach buforowych nie prowadzi się produkcji rolnej. Na zasadzie odstępstwa od wymogu nieprowadzenia produkcji państwa członkowskie mogą zezwolić na wypasanie zwierząt lub wycinanie roślin, pod warunkiem że nadal możliwe jest odróżnienie danej strefy buforowej od sąsiadujących gruntów rolnych.

6. Hektary rolno-leśne są gruntami ornymi kwalifikującymi się do systemu płatności podstawowej lub systemu jednolitej płatności obszarowej, o których mowa w tytule III rozdział 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, i spełniającymi warunki, za które przyznano lub przyznaje się wsparcie zgodnie z art. 44 rozporządzenia (WE) nr 1698/2005 lub art. 23 rozporządzenia (UE) nr 1305/2013.

7. W odniesieniu do stref kwalifikujących się hektarów na obrzeżach lasu państwa członkowskie mogą zezwolić na produkcję rolną, ustanowić wymóg braku produkcji rolnej lub pozostawić rolnikom te dwie opcje. W przypadku gdy państwa członkowskie postanowią nie zezwalać na prowadzenie produkcji rolnej, na zasadzie odstępstwa od wymogu braku produkcji mogą one zezwolić na wypasanie zwierząt lub wycinanie roślin, pod warunkiem że nadal możliwe jest odróżnienie danej strefy od sąsiadujących gruntów rolnych. Minimalną szerokość tych stref określają państwa członkowskie, jednak nie jest ona mniejsza niż 1 metr. Maksymalna szerokość wynosi 10 metrów.

8. Dla obszarów, na których znajdują się zagajniki o krótkiej rotacji i na których nie stosuje się nawozów mineralnych lub środków ochrony roślin, państwa członkowskie ustanawiają wykaz gatunków, które mogą być stosowane do tego celu, w drodze wyboru z wykazu ustanowionego na podstawie art. 4 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 gatunków, które są najbardziej odpowiednie z ekologicznego punktu widzenia, a tym samym z wyłączeniem gatunków, które jednoznacznie nie są rodzime. Państwa członkowskie ustanawiają również wymogi dotyczące stosowania nawozów mineralnych i środków ochrony roślin, mając na uwadze cel obszarów proekologicznych, a zwłaszcza ochronę i poprawę różnorodności biologicznej.

9. Obszary międzyplonów lub okrywy zielonej obejmują takie obszary ustanowione na podstawie wymogów SMR 1, o których mowa w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 1306/2013, oraz inne obszary międzyplonów lub okrywy zielonej, pod warunkiem że zostały utworzone poprzez wysianie mieszanki gatunków uprawnych lub poprzez wsiewki w uprawie głównej. Państwa członkowskie ustanawiają wykaz mieszanek gatunków roślin uprawnych, które mają być stosowane, oraz okres wysiewania roślin na międzyplony lub okrywę zieloną, oraz mogą ustanowić dodatkowe warunki, w szczególności w odniesieniu do metod produkcji. Okres, który ma być ustalony przez państwa członkowskie, kończy się nie później niż dnia 1 października.

Obszary międzyplonów lub okrywy zielonej nie obejmują obszarów uprawy zbóż ozimych, które są wysiewane jesienią zwykle do zbiorów lub do wypasu. Obszary te nie obejmują także obszarów objętych praktykami równoważnymi, o których mowa w pkt I.3 i 4 załącznika IX do rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 i wdrażanych w formie zobowiązań, o których mowa w art. 43 ust. 3 lit. a) tego rozporządzenia.

10. Na obszarach z uprawami wiążącymi azot rolnicy prowadzą uprawę tych roślin wiążących azot, które są ujęte w wykazie ustanowionym przez państwo członkowskie. Wykaz ten obejmuje uprawy wiążące azot, które państwo członkowskie uznaje za przyczyniające się do poprawy różnorodności biologicznej. Uprawy te są obecne

▼B

podczas sezonu wegetacyjnego. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące tego, gdzie można prowadzić uprawy roślin wiążących azot kwalifikujące się jako obszar proekologiczny. Przepisy te uwzględniają potrzebę osiągnięcia celów dyrektywy 91/676/EWG i dyrektywy 2000/60/WE, biorąc pod uwagę to, że rośliny wiążące azot mogą zwiększać ryzyko wymywania azotu jesienią. Państwa członkowskie mogą ustanowić dodatkowe warunki, w szczególności w odniesieniu do metod produkcji.

Obszary upraw roślin wiążących azot nie obejmują obszarów objętych praktykami równoważnymi, o których mowa w pkt I.3 i 4 załącznika IX do rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 i wdrażanych w formie zobowiązań, o których mowa w art. 43 ust. 3 lit. a) tego rozporządzenia.

11. Rolnik może zgłosić ten sam obszar lub element krajobrazu tylko raz w jednym roku składania wniosków w celu przestrzegania wymogu obszaru proekologicznego.

Artykuł 46

Zasady wdrażania obszarów proekologicznych na poziomie regionalnym

1. Państwa członkowskie, które wybiorą wdrażanie na poziomie regionalnym przewidziane w art. 46 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, określają regiony do celów tego artykułu. Regiony, które należy określić, obejmują pojedyncze i jednorodne obszary geograficzne o podobnych uwarunkowaniach pod względem rolnictwa i środowiska. Do celów takiego określenia jednorodność odnosi się do typu gleby, ukształtowania terenu oraz obecności obszarów naturalnych i półnaturalnych.

2. W ramach określonych w ten sposób regionów państwa członkowskie wyznaczają obszary, na których należy wdrożyć maksymalnie połowę punktów procentowych wymogu dotyczącego obszaru proekologicznego.

3. W odniesieniu do określonych obszarów państwa członkowskie przewidują szczególne obowiązki dotyczące uczestniczących rolników lub grup rolników. Obowiązki te zapewniają sąsiedztwo struktur przyległych obszarów proekologicznych. Wśród obowiązków uczestniczących rolników lub grup rolników znajduje się wymóg, by każdy uczestniczący rolnik posiadał co najmniej 50 % obszaru podlegającego obowiązkowi określonemu w art. 46 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 na terenie swojego gospodarstwa w danym regionie oraz zgodnie z art. 46 ust. 2 akapit drugi tego rozporządzenia.

4. Obowiązki uczestniczących rolników lub grup rolników mają zapewnić, aby przyległe obszary proekologiczne, o których mowa w ust. 3, składały się z jednego lub więcej obszarów, o których mowa w art. 46 ust. 2 akapit pierwszy lit. a), c), d) i h) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

5. Przy wyznaczaniu obszarów i określaniu obowiązków, o których mowa odpowiednio w ust. 2 i 3, państwa członkowskie, w stosownych przypadkach, uwzględniają obowiązujące krajowe lub regionalne strategie dotyczące różnorodności biologicznej lub łagodzenia skutków zmiany klimatu i dostosowania się do niej, plany gospodarowania wodami w dorzeczu lub określone potrzeby, aby zapewnić ekologiczną

▼B

spójność sieci Natura 2000, o której mowa w art. 10 dyrektywy 92/43/EWG, lub przyczynić się do wdrożenia strategii dotyczącej zielonej infrastruktury.

6. Przed określeniem obowiązków rolników państwa członkowskie konsultują się z rolnikami lub grupami rolników, których to dotyczy, i z innymi odpowiednimi zainteresowanymi stronami. Po przeprowadzeniu takich konsultacji państwa członkowskie ustanawiają ostateczny szczegółowy plan wdrażania na poziomie regionalnym i informują o tym planie zainteresowane strony, które brały udział w konsultacjach, oraz rolników lub grupy rolników, których to dotyczy, w tym o wyznaczeniu obszarów i określeniu obowiązków uczestniczących rolników lub grup rolników, a w szczególności o dokładnej wartości procentowej, którą każdy rolnik musi wdrożyć w swoim gospodarstwie. Państwa członkowskie przekazują te informacje rolnikowi najpóźniej do dnia 30 czerwca roku poprzedzającego rok, w którym wdrażanie na poziomie regionalnym będzie miało zastosowanie, a w odniesieniu do pierwszego roku stosowania niniejszego rozporządzenia – w terminie umożliwiającym rolnikowi złożenie odpowiedniego wniosku.

Bez uszczerbku dla płatności dla rolników, o których mowa w art. 43 ust. 9 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie ustaleń dotyczących rekompensat finansowych między rolnikami oraz ustaleń dotyczących kar administracyjnych w przypadku niezgodności z przepisami dotyczącymi przyległych obszarów proekologicznych.

Artykuł 47

Zasady wspólnej realizacji i kryteria, które muszą spełniać gospodarstwa, by zostać uznane za gospodarstwa znajdujące się w bliskiej odległości

1. Państwa członkowskie, które zdecydują się zezwolić na wspólną realizację przewidzianą w art. 46 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, określają kryteria, które muszą spełniać gospodarstwa, by zostać uznane za gospodarstwa znajdujące się w bliskiej odległości, wykorzystując następujące kryteria:

a) rolnicy, których 80 % gospodarstwa znajduje się w obrębie tej samej gminy;

b) rolnicy, których 80 % gospodarstwa znajduje się w obszarze o promieniu, którego długość określą w km państwa członkowskie, jednak nie dłuższym niż 15 kilometrów.

2. Państwa członkowskie, które zdecydują się na wyznaczenie obszarów, na których możliwa jest wspólna realizacja, oraz na nałożenie obowiązków na uczestniczących rolników lub uczestniczące grupy rolników, uwzględniają obowiązujące krajowe lub regionalne strategie dotyczące różnorodności biologicznej lub łagodzenia skutków zmiany klimatu i dostosowania się do niej, plany gospodarowania wodami w dorzeczu lub określone potrzeby, aby zapewnić ekologiczną spójność sieci Natura 2000, o której mowa w art. 10 dyrektywy 92/43/EWG, lub przyczynić się do poprawy zielonej infrastruktury.

3. Obowiązki uczestniczących rolników lub grup rolników, o których mowa w ust. 2, zawierają warunek, że przyległe obszary proekologiczne będą składały się z co najmniej jednego z obszarów, o których mowa w art. 46 ust. 2 akapit drugi lit. a), c), d) i h) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

▼B

4. Rolnicy uczestniczący we wspólnej realizacji zawierają pisemną umowę, która zawiera szczegóły dotyczące wewnętrznych ustaleń w sprawie rekompensaty finansowej i w odniesieniu do kar administracyjnych w przypadku stwierdzenia niezgodności z przepisami dotyczącymi wspólnego obszaru proekologicznego.

Artykuł 48

Określenie stosunku lasów do gruntów rolnych

1. Państwa członkowskie, które postanowią wdrożyć art. 46 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, określają odsetek lasów w porównaniu z całkowitą powierzchnią pokrytą lasami, o której mowa w pierwszym akapicie tego ustępu, na podstawie danych udostępnionych przez Eurostat. Dane dotyczące lasów odnoszą się do definicji zastosowanej przez Organizację Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa i nie obejmują obszaru należącego do kategorii „inne grunty zalesione". Całkowita powierzchnia nie obejmuje obszaru należącego do kategorii „wody śródlądowe w tym rzeki i jeziora".

2. Stosunek lasów do gruntów rolnych, o którym mowa w art. 46 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, oblicza się z wykorzystaniem danych udostępnionych przez Eurostat. Można wykorzystać inne źródła danych, jeżeli nie ma danych Eurostatu dotyczących obszarów leśnych i gruntów rolnych w zakresie wymaganym, by ocenić stosunek obszarów leśnych do gruntów rolnych na poziomie obszaru równoważnym do poziomu LAU 2 lub na poziomie innej wyraźnie wytyczonej jednostki, która obejmuje jeden wyraźny ciągły obszar geograficzny o podobnych warunkach rolnych.

Państwa członkowskie wykazują, że wykorzystały aktualne i spójne dane dotyczące gruntów należących do kategorii „obszary leśne i grunty rolne" odzwierciedlające w możliwym zakresie stan faktyczny.

3. Dane i obliczenia, o których mowa w ust. 1 i 2, zachowują ważność przez trzy lata. Po upływie tego okresu państwa członkowskie, które postanowią nadal stosować zwolnienie przewidziane w art. 46 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 i przedłużyć wspomniany trzyletni okres, ponownie obliczają wskaźniki zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu z wykorzystaniem najnowszych dostępnych danych.

W przypadku zmian granic administracyjnych mających wpływ na wskaźnik, o którym mowa w ust. 2, dane i obliczenia są poddawane ponownej ocenie, a wszelkie zmiany w stosowaniu zwolnienia są zgłaszane Komisji.

ROZDZIAŁ 4

PŁATNOŚĆ DLA MŁODYCH ROLNIKÓW

Artykuł 49

Dostęp osób prawnych do płatności dla młodych rolników

1. Roczną płatność dla młodych rolników, o której mowa w art. 50 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, przyznaje się osobie prawnej, niezależnie od jej formy prawnej, jeżeli spełnione są następujące warunki:

▼B

a) osoba prawna jest uprawniona do płatności w ramach systemu płatności podstawowej lub systemu jednolitej płatności obszarowej, o których mowa w tytule III rozdział 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, i aktywowała ona uprawnienia do płatności lub zadeklarowała kwalifikujące się hektary, o czym mowa w art. 50 ust. 4 tego rozporządzenia;

▼M2

b) młody rolnik w rozumieniu art. 50 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 sprawuje faktyczną i trwałą kontrolę nad daną osobą prawną w zakresie decyzji dotyczących zarządzania, korzyści i ryzyka finansowego w każdym roku, w odniesieniu do którego osoba prawna składa wniosek o płatność w ramach systemu dla młodych rolników. W przypadku gdy kilka osób fizycznych, w tym osoba lub osoby, które nie są młodymi rolnikami, uczestniczy w kapitale osoby prawnej lub zarządzaniu nią, młody rolnik (lub rolnicy) musi (muszą) w każdym roku, w którym osoba prawna ubiega się o płatność w ramach systemu dla młodych rolników, być zdolny (zdolni) do sprawowania takiej faktycznej i trwałej kontroli samodzielnie albo wspólnie z innymi rolnikami, z zastrzeżeniem ust. 1a niniejszego artykułu;

▼B

c) co najmniej jeden z młodych rolników spełniających warunek określony w lit. b) spełnia kryteria kwalifikowalności ustanowione przez państwa członkowskie zgodnie z art. 50 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, jeżeli takie istnieją, chyba że państwa członkowskie postanowiły, że kryteria te mają zastosowanie do wszystkich takich młodych rolników.

W przypadku gdy osoba prawna jest samodzielnie lub wspólnie kontrolowana przez inną osobę prawną, do każdej osoby fizycznej sprawującej kontrolę nad taką inną osobą prawną stosuje się warunki określone w akapicie pierwszym lit. b).

▼M2

1a. W drodze odstępstwa od ust. 1 akapit pierwszy lit. b) państwa członkowskie mogą podjąć decyzję, że od roku kalendarzowego 2016 lub 2017 wyłącznie młody rolnik (młodzi rolnicy) sprawuje (sprawują) samodzielnie faktyczną i trwałą kontrolę, o której mowa w tej literze. Decyzję taką podejmuje się przed datą otwarcia okresu składania wniosków na pierwszy rok, do którego ma ona zastosowanie, i można ją podjąć tylko raz. Po dacie rozpoczęcia okresu składania wniosków w odniesieniu do roku kalendarzowego 2017 podjęcie takiej decyzji nie jest możliwe.

W przypadku gdy państwo członkowskie korzysta z odstępstwa przewidzianego w akapicie pierwszym do określenia daty rozpoczęcia działalności, o której mowa w art. 50 ust. 2 lit. a) i ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, bierze się pod uwagę okres, w którym młody rolnik sprawuje kontrolę wspólnie z innymi rolnikami zgodnie z ust. 1 akapit pierwszy lit. b) niniejszego artykułu w latach kalendarzowych poprzedzających rok kalendarzowy, od którego stosowane jest odstępstwo.

Jeżeli państwa członkowskie korzystają z tego odstępstwa, decydują one, czy należy wymagać samodzielnej kontroli przez młodych rolników nad tymi osobami prawnymi lub grupami osób fizycznych, które już uzyskały płatności w ramach systemu dla młodych rolników w roku lub w latach poprzedzających rok, od którego odstępstwo jest stosowane, kiedy młody rolnik (młodzi rolnicy) sprawował (sprawowali) kontrolę wspólnie z rolnikami, którzy nie byli młodymi rolnikami.

▼B

2. Zaprzestaje się przyznawania płatności, o której mowa w art. 50 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, jeżeli wszyscy młodzi rolnicy, którzy spełniają kryteria określone w ust. 1 akapit pierwszy lit. b), a w stosownych przypadkach w ust. 1 akapit pierwszy lit. c), przestali sprawować kontrolę nad osobą prawną.

3. Do celów niniejszego artykułu:

a) każde odniesienie w art. 50 ust. 4–10 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 do „rolnika” należy rozumieć jako odniesienie do osoby prawnej, o której mowa w niniejszym artykule;

b) odniesienie do pierwszego złożenia wniosku w ramach systemu płatności podstawowej lub systemu jednolitej płatności obszarowej, o którym mowa w art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, należy rozumieć jako odniesienie do pierwszego wniosku osoby prawnej o płatność w ramach systemu dla młodych rolników;

c) nie naruszając przepisów ust. 4 niniejszego artykułu, odniesienie w art. 50 ust. 5 zdanie drugie rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 do „rozpoczęcia działalności” należy rozumieć jako odniesienie do rozpoczęcia działalności przez młodego rolnika sprawującego kontrolę nad osobą prawną zgodnie z ust. 1 akapit pierwszy lit. b) niniejszego artykułu.

4. W przypadku gdy młodzi rolnicy, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. b), przejęli kontrolę nad daną osobą prawną w różnych momentach, za „rozpoczęcie działalności”, o którym mowa w art. 50 ust. 5 zdanie drugie rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, uznaje się najwcześniejszy moment przejęcia kontroli.

Artykuł 50

Dostęp grup osób fizycznych do płatności dla młodych rolników

Artykuł 49 stosuje się odpowiednio w odniesieniu do grup osób fizycznych, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, które spełniają wymogi ustanowione w art. 49 ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia na poziomie grupy.

ROZDZIAŁ 5

WSPARCIE ZWIĄZANE Z PRODUKCJĄ

SEKCJA 1

Dobrowolne wsparcie związane z produkcją

Artykuł 51

Definicje

Do celów niniejszej sekcji „środki wsparcia związanego z produkcją” oznaczają środki wdrażające dobrowolne wsparcie związane z produkcją, o którym mowa w art. 52 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

▼B

Artykuł 52

Zasady ogólne

1. Państwa członkowskie określają regiony, o których mowa w art. 52 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, zgodnie z obiektywnymi i niedyskryminującymi kryteriami, takimi jak cechy agronomiczne i społeczno-gospodarcze oraz regionalny potencjał rolniczy lub struktura instytucjonalna lub administracyjna. Regiony te mogą różnić się od regionów ustanowionych w ramach innych systemów wsparcia przewidzianych w rozporządzeniu (UE) nr 1307/2013.

2. Ustanawiając określone typy rolnicze lub określone sektory rolnictwa, o których mowa w art. 52 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, państwa członkowskie biorą pod uwagę w szczególności odpowiednie struktury produkcji i warunki odnośnego regionu lub sektora.

3. Do celów art. 52 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 niektóre typy rolnicze lub określone sektory rolnictwa uważa się za znajdujące się „w trudnej sytuacji", jeśli istnieje niebezpieczeństwo wstrzymania lub spadku produkcji, między innymi ze względu na słabą rentowność prowadzonej działalności, co negatywnie wpływa na równowagę gospodarczą, społeczną lub środowiskową w odnośnym regionie lub sektorze.

Artykuł 53

Warunki przyznawania wsparcia

1. Państwa członkowskie ustanawiają kryteria kwalifikowalności do środków wsparcia związanego z produkcją zgodnie z ramami określonymi w rozporządzeniu (UE) nr 1307/2013 i warunkami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu.

2. Obszary i plony lub liczba zwierząt, o których mowa w art. 52 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, są ustalane przez państwa członkowskie na szczeblu regionalnym albo na poziomie sektora. Odzwierciedlają one maksymalne plony, uprawiane obszary lub liczbę zwierząt osiągnięte w docelowym regionie lub sektorze w co najmniej jednym roku w okresie pięciu lat poprzedzających rok, w którym przyjęto decyzję, o której mowa w art. 53 ust. 1 tego rozporządzenia.

Roczna płatność jest wyrażona jako kwota wsparcia na jednostkę. Wynika ona ze stosunku między kwotą ustanowioną w odniesieniu do finansowania środka zgłoszonego zgodnie z pkt 3 lit. i) załącznika I do niniejszego rozporządzenia a obszarem lub liczbą zwierząt kwalifikujących się do przyznania wsparcia w danym roku, albo ustalonym obszarem lub ustaloną liczbą zwierząt, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.

▼M2

Nie naruszając przepisów art. 52 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, w odniesieniu do kwoty wsparcia na jednostkę, o której mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o dostosowaniu kwoty na jednostkę w odniesieniu do niektórych kategorii rolników lub na poziomie gospodarstw w celu uwzględnienia korzyści skali wynikających z wielkości struktur produkcyjnych w ramach docelowego konkretnego typu działalności rolniczej

▼M2

lub określonego sektora rolnictwa, lub – jeżeli środek jest skierowany do regionu bądź całego sektora – w regionie lub sektorze. Art. 67 ust. 1 niniejszego rozporządzenia stosuje się odpowiednio do powiadomienia o takich decyzjach.

▼B

3. W przypadku gdy środek wsparcia związanego z produkcją dotyczy nasion oleistych, o których mowa w załączniku do protokołu ustaleń między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Stanami Zjednoczonymi Ameryki w sprawie nasion oleistych w ramach GATT, całkowite maksymalne obszary objęte wsparciem i zgłoszone przez państwa członkowskie nie mogą przekraczać maksymalnego obszaru dla całej Unii Europejskiej, co ma na celu zapewnienie zgodności z jej zobowiązaniami międzynarodowymi.

W przypadku przekroczenia maksymalnego obszaru, o którym mowa w akapicie pierwszym, zainteresowane państwa członkowskie dostosowują zgłoszony obszar, stosując współczynnik zmniejszenia wynikającego ze stosunku maksymalnego obszaru do łącznych obszarów zgłoszonych do wsparcia w odniesieniu do nasion oleistych, o których mowa w akapicie pierwszym.

Komisja ustala współczynnik zmniejszenia, o którym mowa w akapicie drugim, w drodze aktów wykonawczych przyjmowanych bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 71 ust. 2 lub ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

4. W przypadku gdy środek wsparcia związanego z produkcją dotyczy bydła lub owiec i kóz, jako warunek kwalifikowalności do wsparcia państwa członkowskie określają wymogi w zakresie identyfikacji i rejestracji zwierząt przewidziane odpowiednio w rozporządzeniu (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]) lub rozporządzeniu Rady (WE) nr 21/2004 ([2]).

▼M1

Jednakże bez uszczerbku dla innych warunków kwalifikowalności zwierzę uznaje się również za kwalifikujące się do wsparcia, jeżeli wymogi w zakresie identyfikacji i rejestracji, o których mowa w akapicie pierwszym, są spełnione w terminie ustalonym przez państwo członkowskie, lecz nie później niż:

a) pierwszego dnia okresu przetrzymania zwierzęcia, jeżeli okres przetrzymania ma zastosowanie;

b) w terminie wybranym na podstawie obiektywnych kryteriów i spójnym z odpowiednim środkiem zgłoszonym zgodnie z załącznikiem I, w przypadku gdy okres przetrzymania nie ma zastosowania.

Do dnia 15 września 2015 r. państwa członkowskie powiadamiają Komisję o terminach, o których mowa w akapicie drugim.

([1]) Rozporządzenie (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2000 r. ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczące etykietowania wołowiny i produktów z wołowiny oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97 (Dz.U. L 204 z 11.8.2000, s. 1).

([2]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 21/2004 z dnia 17 grudnia 2003 r. ustanawiające system identyfikacji i rejestrowania owiec i kóz oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 i dyrektywy 92/102/EWG i 64/432/EWG (Dz.U. L 5 z 9.1.2004, s. 8).

▼B

5. Państwa członkowskie nie mogą przyznawać wsparcia obszarowego związanego z produkcją w odniesieniu do obszarów, które nie kwalifikują się w rozumieniu art. 32 ust. 2, 3 i 4 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013. Jeżeli państwa członkowskie przyznają wsparcie związane z produkcją w odniesieniu do konopi, stosuje się warunek, o którym mowa w art. 32 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 i w art. 9 niniejszego rozporządzenia.

▼M2

Artykuł 53a

Przesunięcia funduszy między środkami

1. Nie naruszając wymogów określonych w rozdziale I tytuł IV rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o wykorzystaniu kwot zgłoszonych zgodnie z pkt 3 lit. i) załącznika I do niniejszego rozporządzenia do celów finansowania jednego lub kilku innych środków wsparcia przewidzianych w rozdziale I tytuł IV rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 w odniesieniu do tego samego roku składania wniosków.

Przesunięcie takie nie powinno powodować, że środki wsparcia zgłoszone Komisji zgodnie z art. 54 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 oraz art. 67 ust. 1 i 2 niniejszego rozporządzenia stają się bezprzedmiotowe.

2. Gdy powierzchnia lub liczba zwierząt kwalifikujących się do uzyskania pomocy w ramach środka dobrowolnego wsparcia związanego z produkcją w danym roku składania wniosków jest równa z limitem ilościowym, o którym powiadomiono zgodnie z pkt 3 lit. j) załącznika I do niniejszego rozporządzenia, lub przewyższa ten limit, przeniesienie funduszy do tego środka z jakiegokolwiek innego środka (środków) wsparcia nie jest możliwe.

3. Gdy powierzchnia lub liczba zwierząt kwalifikujących się do uzyskania pomocy w ramach środka dobrowolnego wsparcia związanego z produkcją w danym roku składania wniosków jest niższa niż limit ilościowy, o którym powiadomiono zgodnie z pkt 3 lit. j) załącznika I do niniejszego rozporządzenia, przesunięcie funduszy nie skutkuje zmniejszeniem kwoty wsparcia na jednostkę do poziomu niższego niż stosunek między kwotą określoną na finansowanie zgłoszoną zgodnie z pkt 3 lit. i) tego załącznika a limitem ilościowym.

4. Jeżeli państwa członkowskie przyznają wsparcie związane z produkcją w odniesieniu do roślin wysokobiałkowych, korzystając z możliwości określonej w art. 53 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, przeniesienie środków finansowych nie może spowodować, że wsparcie dostępne dla roślin wysokobiałkowych spada do poziomu poniżej 2 % rocznego pułapu krajowego określonego w załączniku II do tego rozporządzenia.

5. Decyzję o przeniesieniu funduszy między środkami wsparcia podejmuje się przed datą pierwszych płatności lub płatności zaliczkowych dla rolników w ramach dobrowolnego wsparcia związanego z produkcją. Jeżeli chodzi o przeniesienie funduszy ze środków i do środków, w przypadku których nie dokonano jeszcze płatności, decyzję taką można podjąć po tej dacie, ale nie później niż:

a) w ostatnim dniu miesiąca, w którym dokonuje się pierwszych płatności lub płatności zaliczkowych dla rolników w ramach dobrowolnego wsparcia związanego z produkcją;

▼M2

b) w dniu 30 listopada, w przypadku gdy takich pierwszych płatności lub płatności zaliczkowych dokonuje się w okresie od dnia 16 do dnia 31 października.

6. Właściwy organ państwa członkowskiego, które zamierza podjąć decyzję o przeniesieniu funduszy między środkami wsparcia, informuje rolników o ewentualnym przeniesieniu przed datą rozpoczęcia okresu składania wniosków.

▼B

Artykuł 54

Spójność i kumulacja wsparcia

1. Do celów art. 52 ust. 8 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 środki przewidziane w rozporządzeniu (UE) nr 1305/2013 i w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 ([1]) należy rozumieć jako „inne środki i polityki unijne".

2. Państwa członkowskie zapewniają spójność między:

a) środkami wsparcia związanego z produkcją a środkami wdrażanymi w ramach innych środków i polityk unijnych;

b) różnymi środkami wsparcia związanego z produkcją;

c) środkami wsparcia związanego z produkcją a środkami finansowanymi w ramach pomocy państwa.

Państwa członkowskie zapewniają, by środki wsparcia związanego z produkcją nie zakłócały właściwego funkcjonowania innych środków, o których mowa w akapicie pierwszym.

▼M2

3. W przypadkach gdy wsparcie udzielane w ramach danego środka wsparcia związanego z produkcją może być również przyznane w ramach innego środka wsparcia związanego z produkcją lub w ramach środka wdrażanego w ramach innych środków i polityk unijnych, państwa członkowskie dopilnowują, aby rolnik mógł otrzymać wsparcie prowadzące do celu, o którym mowa w art. 52 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, w ramach tylko jednego z tych środków dla danego sektora, regionu, określonego typu działalności rolniczej lub określonego sektora rolnictwa, dla których wsparcie jest przeznaczone, zgodnie z art. 52 ust. 3 tego rozporządzenia.

▼B

Artykuł 55

Kryteria zatwierdzania przez Komisję

1. Do celów art. 55 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 brak alternatyw występuje, jeżeli:

a) w docelowym regionie lub sektorze nie można prowadzić żadnej innej produkcji niż produkcja objęta środkiem wsparcia związanego z produkcją lub jeżeli utrzymanie takiej produkcji wymaga znacznych zmian struktur produkcji; lub

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347, s. 671).

▼B

b) możliwość przekształcenia w kierunku innego rodzaju produkcji jest wyraźnie ograniczona ze względu na niedostępność gruntów lub infrastruktury dostosowanej do tej produkcji, dalsze znaczne ograniczenie liczby gospodarstw, poziom inwestycji niezbędnych do takiego przekształcenia lub z podobnych przyczyn.

2. Do celów art. 55 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 należy zapewnić stałą podaż dla lokalnego przemysłu przetwórczego, w przypadku gdy zawieszenie lub ograniczenie produkcji w docelowym regionie lub sektorze może mieć negatywne konsekwencje dla działalności gospodarczej i jej rentowności lub zatrudnienia w przedsiębiorstwach na dalszym etapie produkcji, które w znacznym stopniu uzależnione są od tego rodzaju produkcji, takich jak podmioty zajmujące się przetwarzaniem surowca, rzeźnie lub przemysł spożywczy. Takie przedsiębiorstwa na dalszym etapie produkcji muszą znajdować się w odnośnym regionie lub kontynuacja ich działalności musi być znacznie uzależniona od tego sektora.

3. Do celów art. 55 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 trwające zakłócenia na odnośnym rynku mają miejsce, w przypadku gdy rolnicy w docelowym regionie lub sektorze ponoszą straty ekonomiczne wynikające w szczególności z występowania zanieczyszczenia, skażenia lub degradacji środowiska w związku z konkretnym wydarzeniem mającym ograniczony zakres geograficzny.

4. Oceniając poziom wsparcia związanego z produkcją w ramach środków zgłoszonych przez państwo członkowskie do zatwierdzenia, Komisja bierze pod uwagę poziom płatności bezpośrednich związanych z produkcją przyznanych w okresie co najmniej jednego roku w okresie referencyjnym 2010–2014, o których mowa w art. 53 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

SEKCJA 2

Płatność specyficzna w odniesieniu do bawełny

Artykuł 56

Zatwierdzenie gruntów rolnych do celów produkcji bawełny

Państwa członkowskie określają obiektywne kryteria, na podstawie których zatwierdza się grunty rolne zgodnie z art. 57 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

Takie podstawowe kryteria oparte są co najmniej na jednym z następujących elementów:

a) gospodarka rolna regionów, gdzie dominującą uprawą jest bawełna;

b) warunki glebowo-klimatyczne przedmiotowych obszarów;

c) zarządzanie wodami nawadniającymi;

d) zmianowanie i techniki uprawy uwzględniające ochronę środowiska.

▼B

Artykuł 57

Zatwierdzenie odmian do siewu

Do celów art. 57 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 państwa członkowskie zatwierdzają odmiany zarejestrowane we „Wspólnym katalogu odmian gatunków roślin rolniczych" przewidzianym w dyrektywie Rady 2002/53/WE, które dostosowuje się do potrzeb rynku.

Artykuł 58

Wymogi kwalifikowalności

Obsianie obszarów, o których mowa w art. 57 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, osiąga się przez uzyskanie minimalnej gęstości obsadzenia ustalonej przez państwo członkowskie z uwzględnieniem warunków glebowo-klimatycznych i, w stosownych przypadkach, specyfiki regionalnej.

Artykuł 59

Praktyki agronomiczne

Państwa członkowskie mogą określać szczegółowe zasady dotyczące praktyk agronomicznych niezbędnych do utrzymania upraw i zbioru plonów w normalnych warunkach uprawy.

Artykuł 60

Zatwierdzenie organizacji międzybranżowych

1. Każdego roku państwa członkowskie zatwierdzają na okres jednego roku, rozpoczynający się nie później niż w dniu 1 marca, każdą organizację międzybranżową, o której mowa w art. 59 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, która złożyła wniosek o uznanie jej za taką zatwierdzoną organizacją i która:

a) obejmuje łączną powierzchnię wynoszącą co najmniej 4 000 ha ustaloną zgodnie z przepisami państwa członkowskiego, która spełnia kryteria zatwierdzenia ustanowione w art. 56 niniejszego rozporządzenia;

b) jej członkiem jest co najmniej jedno przedsiębiorstwo zajmujące się odziarnianiem; oraz

c) przyjęła wewnętrzny regulamin określający w szczególności warunki członkostwa oraz składki zgodnie z przepisami krajowymi i unijnymi.

2. W przypadku stwierdzenia, że zatwierdzona organizacja międzybranżowa nie przestrzega kryteriów zatwierdzenia przewidzianych w ust. 1, państwo członkowskie cofa zatwierdzenie, chyba że niedociągnięcia dotyczące przedmiotowych kryteriów zostaną usunięte. W przypadku gdy planuje się cofnięcie zatwierdzenia, państwo członkowskie powiadamia o tym zamiarze organizację międzybranżową, podając powody cofnięcia. Państwo członkowskie umożliwia organizacji międzybranżowej przedstawienie swoich uwag w określonym terminie.

Rolnicy będący członkami zatwierdzonej organizacji międzybranżowej, której zatwierdzenie zostało cofnięte zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu, tracą prawo do zwiększenia pomocy przewidziane w art. 60 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

▼B

Artykuł 61

Obowiązki producentów

1. Producent nie może być członkiem więcej niż jednej zatwierdzonej organizacji międzybranżowej, o której mowa w art. 59 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

2. Producent będący członkiem zatwierdzonej organizacji międzybranżowej dostarcza wyprodukowaną bawełnę wyłącznie takiemu przedsiębiorcy zajmującemu się odziarnianiem bawełny, który należy do tej samej organizacji.

3. Przynależność producentów do zatwierdzonej organizacji międzybranżowej wynika z dobrowolnego przystąpienia.

ROZDZIAŁ 6

POWIADOMIENIA

Artykuł 62

Powiadomienia dotyczące definicji i powiązanych przepisów

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję do dnia 31 stycznia 2015 r. o wszelkich decyzjach podjętych zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013. Takie powiadomienie zawiera szczegółowe informacje dotyczące tych decyzji, ich uzasadnienie oraz obiektywne kryteria, na podstawie których decyzje te zostały podjęte.

Artykuł 63

Powiadomienia dotyczące współczynnika zmniejszenia zgodnie z art. 32 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję do dnia 31 stycznia 2015 r. o wszelkich decyzjach podjętych na podstawie art. 8. Takie powiadomienie zawiera szczegółowe informacje dotyczące tych decyzji, ich uzasadnienie oraz obiektywne kryteria, na podstawie których decyzje te zostały podjęte.

Artykuł 64

Powiadomienia dotyczące płatności podstawowej

1. Jeżeli państwo członkowskie powiadamia Komisję o swoich decyzjach na podstawie art. 22 ust. 2 i 3, art. 24 ust. 10, art. 29 i art. 40 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, takie powiadomienie zawiera szczegółowe informacje dotyczące wspomnianych decyzji. Ponadto w przypadku decyzji podejmowanych na podstawie art. 24 ust. 10, art. 29 i art. 40 ust. 4 wymienionego rozporządzenia, w stosownych przypadkach, podaje się uzasadnienie.

Jeżeli państwo członkowskie powiadamia Komisję o swoich decyzjach na podstawie art. 23 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, takie powiadomienie zawiera szczegółowe informacje dotyczące wspomnianych decyzji, ich uzasadnienie oraz obiektywne kryteria, na podstawie

▼B

których decyzje te zostały podjęte, w szczególności kryteria zastosowane do określenia regionów zgodnie z art. 23 ust. 1 tego rozporządzenia, kryteria zastosowane do podziału między regiony pułapów krajowych zgodnie z art. 23 ust. 2 tego rozporządzenia oraz kryteria zastosowane do stopniowych zmian rocznych zgodnie z art. 23 ust. 3 tego rozporządzenia.

2. Jeżeli państwo członkowskie zdecyduje się skorzystać z możliwości przewidzianych w art. 30 ust. 7, art. 30 ust. 11 lit. b), art. 32 ust. 3 lit. b), art. 32 ust. 5 i art. 36 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, powiadamia ono Komisję do dnia 31 stycznia pierwszego roku stosowania takiej decyzji o szczegółach tych decyzji, podając uzasadnienie i, w stosownych przypadkach, obiektywne kryteria, na podstawie których decyzje te zostały podjęte.

W przypadku przeglądu decyzji, o której mowa w art. 30 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, informacje, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, są przekazywane Komisji do dnia 31 stycznia pierwszego roku stosowania takiej decyzji poddanej przeglądowi.

3. Jeżeli państwo członkowskie zdecyduje się skorzystać z możliwości przewidzianej w art. 34 ust. 3 i 4 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, powiadamia ono Komisję o swojej decyzji do dnia 31 stycznia pierwszego roku stosowania takiej decyzji.

4. Jeżeli państwo członkowskie zdecyduje się skorzystać z możliwości przewidzianych w art. 39 ust. 1 akapit drugi i art. 40 ust. 2 i 5 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, powiadamia ono Komisję do dnia 31 lipca roku poprzedzającego pierwszy rok stosowania takiej decyzji o szczegółach tych decyzji, podając uzasadnienie i, w stosownych przypadkach, obiektywne kryteria, na podstawie których decyzje te zostały podjęte.

5. Jeżeli państwo członkowskie postanowi stosować system jednolitej płatności obszarowej zgodnie z art. 36 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, powiadamia ono Komisję do dnia 1 września każdego roku, za dany rok składania wniosków, o łącznej liczbie hektarów zadeklarowanych przez rolników zgodnie z art. 36 ust. 2 tego rozporządzenia.

Artykuł 65

Powiadomienia dotyczące zazieleniania

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji następujące informacje:

a) do dnia 15 grudnia 2014 r.:

(i) w stosownych przypadkach swoją decyzję o obliczeniu płatności, o której mowa w art. 43 ust. 9 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, zgodnie z akapitem trzecim tego ustępu;

(ii) w stosownych przypadkach swoją decyzję o wyznaczeniu kolejnych wrażliwych pod względem środowiskowym trwałych użytków zielonych, o których mowa art. 45 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 1307/2013;

▼B

(iii) w stosownych przypadkach swoją decyzję o zastosowaniu płatności, o której mowa w art. 43 ust. 9 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, na poziomie regionalnym, jak przewidziano w art. 47 ust. 2 akapit drugi tego rozporządzenia;

b) do dnia 15 grudnia danego roku – decyzję dotyczącą ponownego wyznaczenia wrażliwego pod względem środowiskowym obszaru trwałych użytków zielonych, o którym mowa w art. 41 akapit drugi niniejszego rozporządzenia;

c) do dnia 15 grudnia każdego roku, dla danego roku składania wniosków:

(i) łączną liczbę rolników, którzy muszą stosować przynajmniej jeden obowiązek zazieleniania, o którym mowa w art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, i łączną liczbę hektarów zgłoszonych przez takich rolników;

(ii) liczbę rolników zwolnionych ze stosowania wszystkich praktyk ze względu na to, iż spełniają wymogi rozporządzenia (WE) nr 834/2007; liczbę rolników zwolnionych z obowiązku dotyczącego dywersyfikacji upraw, liczbę rolników zwolnionych z obowiązku dotyczącego obszaru proekologicznego oraz odpowiednią liczbę hektarów zgłoszonych przez takich rolników. Liczby te nie obejmują rolników uczestniczących w systemie dla małych gospodarstw;

(iii) łączną liczbę rolników stosujących środki równoważne, z odróżnieniem rolników stosujących równoważność na podstawie art. 43 ust. 3 lit. a) lub b) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, oraz odpowiednią liczbę hektarów zgłoszonych przez takich rolników;

(iv) łączną liczbę rolników, którzy podlegają dywersyfikacji upraw, w podziale na rolników podlegających dywersyfikacji obejmującej dwie uprawy i na rolników podlegających dywersyfikacji obejmującej trzy uprawy, wraz z odpowiednią liczbą hektarów gruntów ornych zgłoszonych przez takich rolników;

(v) łączną liczbę rolników uwzględnionych przy obliczaniu stosunku obszarów trwałych użytków zielonych do całkowitej powierzchni użytków rolnych oraz łączną liczbę hektarów trwałych użytków zielonych zgłoszonych przez takich rolników;

(vi) łączną liczbę rolników zgłaszających wrażliwe pod względem środowiskowym trwałe użytki zielone, łączną liczbę hektarów wrażliwych pod względem środowiskowym trwałych użytków zielonych zgłoszonych przez takich rolników oraz łączną liczbę hektarów wyznaczonych jako wrażliwe pod względem środowiskowym trwałe użytki zielone;

(vii) łączną liczbę rolników podlegających obowiązkowi dotyczącemu obszaru proekologicznego, łączną liczbę hektarów gruntów ornych zgłoszonych przez takich rolników oraz łączną liczbę hektarów zgłoszonych jako obszar proekologiczny przed

▼B

zastosowaniem współczynników ważenia, z podziałem na rodzaje obszaru proekologicznego wymienione w art. 46 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 1307/2013;

(viii) łączną liczbę rolników wdrażających obowiązek dotyczący obszaru proekologicznego na poziomie regionalnym lub w ramach wspólnej realizacji oraz łączną liczbę hektarów gruntów ornych zgłoszonych przez takich rolników;

d) do dnia 15 grudnia każdego roku – wskaźnik referencyjny oraz stosunek obszarów trwałych użytków zielonych do całkowitej powierzchni użytków rolnych w danym roku, a także informacje dotyczące zobowiązań ustanowionych na poziomie gospodarstwa zgodnie z art. 45 ust. 2 akapit piąty rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 i art. 44 niniejszego rozporządzenia.

2. W powiadomieniu, które należy przedłożyć do dnia 1 sierpnia 2014 r. na podstawie art. 46 ust. 8 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, państwa członkowskie przekazują Komisji następujące informacje:

a) swoją decyzję dotyczącą tego, które obszary wymienione w art. 46 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 należy uznać za obszar proekologiczny, uzupełnioną do dnia 1 października 2014 r. szczegółowymi informacjami dotyczącymi takiej decyzji, w tym informacjami na temat warunków mających zastosowanie do tych obszarów w wyniku decyzji podjętych przez państwa członkowskie;

b) szczegółowe informacje dotyczące zastosowania współczynnika przekształcenia i współczynnika ważenia, o których mowa w art. 46 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

3. W powiadomieniu, które należy przedłożyć do dnia 1 sierpnia roku poprzedzającego pierwsze zastosowanie odnośnej decyzji na podstawie art. 46 ust. 8 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, państwa członkowskie przekazują Komisji następujące informacje:

a) w przypadku państw członkowskich decydujących się na wdrożenie na poziomie regionalnym, o którym mowa w art. 46 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 – informacje dotyczące określenia regionów, wyznaczenia obszarów, obszarów wybranych do celów art. 46 ust. 4 niniejszego rozporządzenia, oraz uzasadnienie, w jaki sposób wspomniane wdrożenie na poziomie regionalnym wspiera proces wdrażania unijnych polityk w dziedzinie środowiska, klimatu i różnorodności biologicznej;

b) w przypadku państw członkowskich, które postanowią zezwolić na wspólną realizację, o której mowa w art. 46 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 – między innymi informacje dotyczące wyznaczenia obszarów oraz obszarów wybranych do celów art. 47 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, w stosownych przypadkach.

4. W powiadomieniu, które należy złożyć do dnia 1 sierpnia roku poprzedzającego pierwsze zastosowanie odnośnej decyzji na podstawie art. 46 ust. 8 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, państwa członkowskie

▼B

spełniające warunek, o którym mowa w art. 46 ust. 7 tego rozporządzenia, które zadecydują o zastosowaniu zwolnienia przewidzianego w tym przepisie, przekazują Komisji szczegóły dotyczące tej decyzji, w tym dane i obliczenia, z których wynika, że zostały spełnione wszystkie warunki zwolnienia, o którym mowa w art. 46 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

Akapit pierwszy stosuje się odpowiednio do decyzji w sprawie dalszego stosowania zwolnienia przewidzianego w art. 46 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 i przedłużenia trzyletniego okresu, o którym mowa w art. 48 ust. 3 niniejszego rozporządzenia.

Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o wszelkich zmianach w stosowaniu zwolnienia przewidzianego w art. 46 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

Artykuł 66

Powiadomienia dotyczące płatności dla młodych rolników

1. Jeżeli przy obliczaniu płatności dla młodych rolników państwo członkowskie zdecyduje o stosowaniu art. 50 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, do dnia 31 stycznia 2015 r. powiadamia ono Komisję o wybranej metodzie obliczania płatności i maksymalnym limicie ustalonym zgodnie art. 50 ust. 9 wymienionego rozporządzenia.

2. W przypadku gdy państwo członkowskie podejmie decyzję o określeniu kryteriów kwalifikowalności zgodnie z art. 50 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 lub stosowaniu metody obliczeń, o której mowa w art. 50 ust. 10 wspomnianego rozporządzenia, powiadamia ono Komisję o swojej decyzji do dnia 31 stycznia 2015 r.

3. W przypadku gdy państwo członkowskie podejmie decyzję o skorzystaniu z możliwości przeliczenia określonej liczby hektarów, jak ustanowiono w art. 50 ust. 10 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, powiadamia ono Komisję o swojej decyzji do dnia 1 sierpnia roku, w którym takie przeliczenie miałoby zastosowanie, oraz przedstawia uzasadnienie wraz z obiektywnymi kryteriami, na podstawie których podjęto tę decyzję.

▼M2

4. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich decyzjach podjętych zgodnie z art. 49 ust. 1a nie później niż 15 dni po dacie podjęcia danej decyzji.

▼B

Artykuł 67

Powiadomienia dotyczące dobrowolnego wsparcia związanego z produkcją

1. Powiadomienia, o których mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, obejmują pozycje wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

2. Dla każdego środka wsparcia związanego z produkcją i określonego typu rolniczego lub określonego sektora rolnictwa, których to dotyczy, państwa członkowskie powiadamiają Komisję o łącznej liczbie beneficjentów, kwocie płatności, które zostały przyznane, oraz o całkowitej powierzchni i łącznej liczbie zwierząt, w przypadku których wsparcie rzeczywiście wypłacono. Powiadomienia takie należy złożyć do dnia 15 września roku następującego po roku, w którym przyznano płatności.

▼M2

3. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich decyzjach podjętych zgodnie z art. 53a ust. 1 do pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano pierwszej płatności lub płatności zaliczek dla rolników w ramach dobrowolnego wsparcia związanego z produkcją. W przypadku gdy taka płatność została dokonana w okresie od dnia 16 do dnia 31 października, powiadomienia dokonuje się do dnia 1 grudnia. Powiadomienie zawiera następujące elementy:

a) wykaz odnośnych środków i kwoty przenoszone;

b) w odniesieniu do każdego środka: kwalifikowalne obszary lub liczbę zwierząt w danym roku składania wniosków po przeprowadzeniu wszystkich kontroli złożonych wniosków;

c) w odniesieniu do każdego środka: uzasadnienie, że przesunięcie nie stanowi zachęty do produkcji powyżej obecnych poziomów produkcji i że decyzje zgłoszone Komisji zgodnie z art. 54 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 oraz ust. 1 oraz 2 niniejszego artykułu nie staną się bezprzedmiotowe.

▼B

Artykuł 68

Powiadomienia o minimalnych wymogach dotyczących otrzymywania płatności bezpośrednich

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję do dnia 1 sierpnia 2014 r. o wszelkich decyzjach podjętych zgodnie z art. 10 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

Artykuł 69

Powiadomienia dotyczące płatności redystrybucyjnej

W przypadku gdy państwo członkowskie podejmuje decyzję o przyznaniu płatności redystrybucyjnej zgodnie z tytułem III rozdział 2 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, powiadomienie, o którym mowa w art. 41 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, zawiera szczegóły dotyczące takiej decyzji, w tym szczegółowe informacje i uzasadnienie dotyczące obliczenia płatności redystrybucyjnej oraz, w stosownych przypadkach, informacje o wszelkich zastosowaniach na poziomie regionalnym na podstawie art. 41 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia i o gradacji w odniesieniu do liczby hektarów na podstawie art. 41 ust. 5 wspomnianego rozporządzenia.

Artykuł 70

Powiadomienia dotyczące płatności z tytułu obszarów o ograniczeniach naturalnych

W przypadku gdy państwo członkowskie podejmuje decyzję o przyznaniu płatności z tytułu obszarów o ograniczeniach naturalnych zgodnie z tytułem III rozdział 4 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, powiadamia ono Komisję do dnia 1 sierpnia 2014 r. o wszelkich decyzjach podjętych zgodnie z art. 48 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013. Takie powiadomienie zawiera szczegóły dotyczące wspomnianej decyzji, w tym, w stosownych przypadkach, informacje na temat ograniczenia płatności do niektórych obszarów zgodnie z art. 48 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, na temat stosowania maksymalnych

▼B

limitów, o których mowa w art. 48 ust. 4 tego rozporządzenia, a także na temat wszelkich zastosowań na poziomie regionalnym na podstawie art. 48 ust. 5 tego rozporządzenia.

Artykuł 71

Powiadomienia dotyczące systemu dla małych gospodarstw

W przypadku gdy dane państwo członkowskie postanowi stosować system dla małych gospodarstw zgodnie z tytułem V rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, powiadamia ono Komisję do dnia 1 sierpnia 2014 r. o wszelkich decyzjach podjętych zgodnie z tym tytułem.

Takie powiadomienie zawiera szczegółowe informacje dotyczące wspomnianej decyzji, w tym informacje na temat możliwego automatycznego włączenia rolników zgodnie z art. 62 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 i na temat obliczenia płatności zgodnie z art. 63 tego rozporządzenia.

Państwa członkowskie informują Komisję o decyzji w sprawie finansowania, o której mowa w art. 65 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, niezwłocznie i nie później niż w dniu 1 grudnia roku kalendarzowego, do którego odnosi się dana płatność.

Artykuł 72

Stosowanie art. 8 ust. 1, art. 41 ust. 4 lub art. 52 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 w odniesieniu do członków osób prawnych lub grup

Jeśli państwo członkowskie postanawia stosować art. 8 ust. 4, art. 41 ust. 8 lub art. 52 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, powiadamia ono Komisję do dnia 1 sierpnia 2014 r. o szczegółach tych decyzji.

Artykuł 73

Liniowe zmniejszenie płatności

Przy stosowaniu liniowego zmniejszenia, o którym mowa w art. 7 ust. 1 akapit drugi, w art. 51 ust. 2 lub w art. 65 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, państwa członkowskie informują Komisję o stosowanym odsetku zmniejszenia niezwłocznie i nie później niż dnia 30 czerwca roku następującego po roku kalendarzowym, w którym złożono wnioski o płatności bezpośrednie liniowo zmniejszone.

Artykuł 74

Wniosek o udzielenie informacji na temat środków wprowadzonych przez państwa członkowskie

W razie potrzeby, w celu zapewnienia prawidłowego stosowania zasad określonych w rozporządzeniu (UE) nr 1307/2013 lub w niniejszym rozporządzeniu, Komisja może zwrócić się do państw członkowskich o podanie szczegółowych informacji dotyczących wszelkich środków przyjętych w celu wykonania przepisów rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 lub jakichkolwiek innych przepisów przyjętych przez Komisję na podstawie tego rozporządzenia.

▼B

Artykuł 75

Sprawozdania

1. Jeżeli Bułgaria i Rumunia podejmą decyzję o przyznaniu uzupełniających krajowych płatności bezpośrednich zgodnie z art. 18 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, przedkładają Komisji odnośne sprawozdania do dnia 30 czerwca 2016 r. W odniesieniu do każdej uzupełniającej krajowej płatności bezpośredniej w sprawozdaniu podaje się liczbę beneficjentów, całkowitą kwotę przyznanych uzupełniających krajowych płatności bezpośrednich, liczbę hektarów, za które przyznano płatność, i wysokość płatności w stosownych przypadkach.

2. W przypadku gdy państwo członkowskie podejmuje decyzję o przyznaniu przejściowego wsparcia krajowego zgodnie z art. 37 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, przedkłada ono Komisji roczne sprawozdanie do dnia 15 września roku następującego po realizacji tego przejściowego wsparcia krajowego. W sprawozdaniu podaje się dla każdego sektora liczbę beneficjentów, kwotę przyznanego przejściowego wsparcia krajowego, liczbę hektarów, liczbę zwierząt lub innych jednostek, w odniesieniu do których wsparcie zostało przyznane, oraz stawkę wsparcia w stosownych przypadkach.

Artykuł 76

Powiadomienie o decyzji podjętej w wyniku przeglądu

W przypadku gdy decyzja, o której powiadamia się Komisję zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1307/2013 lub niniejszym rozporządzeniem, zostaje poddana przeglądowi, w terminie czterech tygodni od podjęcia decyzji w wyniku przeglądu powiadamia się o tym Komisję, chyba że w rozporządzeniu (UE) nr 1307/2013 określono inny termin takiego powiadomienia.

Takie powiadomienie zawiera szczegółowe informacje dotyczące decyzji i, w stosownych przypadkach, jej uzasadnienie oraz obiektywne kryteria, na podstawie których decyzja ta została podjęta.

ROZDZIAŁ 7

ZMIANA, UCHYLENIE I WEJŚCIE W ŻYCIE

Artykuł 77

Zmiana rozporządzenia (UE) nr 1307/2013

Załącznik X do rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 zastępuje się tekstem zawartym w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 78

Uchylenie

Rozporządzenia (WE) nr 1120/2009 i (WE) nr 1121/2009 tracą moc.

Obowiązują one jednak nadal w stosunku do wniosków o przyznanie pomocy odnoszących się do lat kalendarzowych przed rokiem kalendarzowym 2015.

▼B

Artykuł 79

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się w stosunku do wniosków o przyznanie pomocy odnoszących się do lat kalendarzowych po roku kalendarzowym 2014.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

▼B

ZAŁĄCZNIK I

Treść informacji, które mają zostać przedłożone Komisji zgodnie z art. 67 ust. 1

Informacje te obejmują:

1) łączną kwotę ustaloną dla wsparcia związanego z produkcją i powiązane odsetki dla pułapów krajowych, o których mowa w art. 53 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 w każdym roku do 2020 r.;

2) tytuł każdego środka wsparcia;

3) opis każdego środka wsparcia, w tym przynajmniej:

a) docelowy region lub sektor;

▼M2

b) określone typy rolnicze lub określone sektory rolnictwa, jak również opis napotkanych trudności oraz, w stosownych przypadkach, kryteria ustalone przez państwa członkowskie w celu określenia regionów, o których mowa w art. 52 ust. 1 niniejszego rozporządzenia;

▼B

c) znaczenie gospodarcze, społeczne i środowiskowe;

▼M2

_____

▼B

e) zastosowanie odstępstwa ustanowionego w art. 52 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013;

f) czas jego trwania;

g) obowiązujące warunki kwalifikowalności;

▼M2

ga) w przypadku państw członkowskich stosujących art. 53 ust. 2 akapit trzeci niniejszego rozporządzenia kryteria stosowane do określania każdej dostosowanej kwoty na jednostkę zgodnie z tym akapitem;

h) szacowaną kwotę (lub kwoty) wsparcia na jednostkę obliczoną (obliczone) zgodnie z art. 53 ust. 2 akapit drugi i trzeci niniejszego rozporządzenia;

▼B

i) kwotę ustanowioną w odniesieniu do finansowania;

j) obowiązujący limit ilościowy, tj. ustalone obszary i plony lub ustaloną liczbę zwierząt zgodnie z art. 52 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013;

k) w stosownych przypadkach, maksymalny obszar ustalony w celu realizacji wsparcia w odniesieniu do tych nasion oleistych, o których mowa w art. 53 ust. 3 niniejszego rozporządzenia;

l) wszelkie istniejące środki stosowane w ramach innych unijnych systemów wsparcia lub w ramach środków finansowanych w ramach pomocy państwa w tym samym regionie lub sektorze jako środki wsparcia związanego z produkcją oraz, w stosownych przypadkach, kryteria i przepisy administracyjne zapewniające, by wsparcie służące osiągnięciu celu, o którym mowa w art. 52 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, nie było również przyznawane w ramach innych unijnych systemów wsparcia zgodnie z art. 52 ust. 9 wspomnianego rozporządzenia;

4) w stosownych przypadkach, szczegółowy opis konkretnej sytuacji w docelowym regionie lub sektorze oraz opis cech określonych typów rolniczych lub określonych sektorów rolnictwa, które to sytuacje i cechy sprawiają, że wielkość procentowa, o której mowa w art. 53 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, jest niewystarczająca, aby zaradzić stwierdzonym trudnościom, i które uzasadniają większą wysokość wsparcia zgodnie z art. 54 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia;

5) w stosownych przypadkach, wykazanie występowania jednej z potrzeb, o których mowa w art. 55 ust. 1 lit. a), b), c) lub d) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

▼B

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK X

Współczynniki przekształcenia i współczynniki ważenia, o których mowa w art. 46 ust. 3 (*)

Elementy	Współczynnik przekształcenia (m/drzewo na m^2)	Współczynnik ważenia	Obszar proekologiczny (jeśli stosuje się oba współczynniki)
Grunty ugorowane (na 1 m^2)	nd.	1	1 m^2
Tarasy (na 1 m)	2	1	2 m^2
Elementy krajobrazu:			
Żywopłoty/pasy porośnięte lasem (na 1 m)	5	2	10 m^2
Zadrzewienie pojedyncze (na drzewo)	20	1,5	30 m^2
Zadrzewienie liniowe (na 1 m)	5	2	10 m^2
Zadrzewienie grupowe/zadrzewienia śródpolne (na 1 m^2)	nd.	1,5	1,5 m^2
Obrzeże pola (na 1 m)	6	1,5	9 m^2
Stawy (na 1 m^2)	nd.	1,5	1,5 m^2
Rowy (na 1 m)	3	2	6 m^2
Tradycyjne murki kamienne (na 1 m)	1	1	1 m^2
Inne elementy chronione na podstawie GAEC 7, SMR 2 lub SMR 3 (na 1 m^2)	nd.	1	1 m^2
Strefy buforowe (na 1 m)	6	1,5	9 m^2
Hektary rolno-leśne (na 1 m^2)	nd.	1	1 m^2
Pasy kwalifikujących się hektarów na obrzeżach lasu (na 1 m)			
Bez produkcji	6	1,5	9 m^2
Z produkcją	6	0,3	1,8 m^2
Obszary z zagajnikami o krótkiej rotacji (na 1 m^2)	nd.	0,3	0,3 m^2
Obszary zalesione, o których mowa w art. 32 ust. 2 lit. b) ppkt (ii) (na m^2)	nd.	1	1 m^2
Obszary z międzyplonami lub okrywą zieloną (na 1 m^2)	nd.	0,3	0,3 m^2
Obszary objęte uprawami wiążącymi azot (na 1 m^2)	nd.	0,3	0,3 m^2

(*) Współczynniki przekształcenia i współczynniki ważenia mają również zastosowanie do elementów objętych praktykami równoważnymi wymienionymi w sekcji III załącznika IX, które są takie same jak elementy wymienione w niniejszym załączniku i jak określono w art. 45 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 639/2014 z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie uzupełnienia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 ustanawiającego przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz zmiany załącznika X do tego rozporządzenia (Dz.U. L 181 z 20.6.2014, s. 1), wyłącznie do celów obliczenia obszaru proekologicznego danego gospodarstwa, o którym mowa w art. 46 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.”